

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΑΠΟΜΑΧΕΙΩ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ο νικητής Καρόλου του ΙΒ', ο μεγαλεπήβολος εκείνος άνήρ, τόν όποιον ούδέν πρόσκομμα έπτόησεν, ούδ' άνεχαίτισεν αύτή ή ιδέα ότι ήτο αδύνατον νά προικίση τόν έτι ήμιθάρβαρον λαόν του με τά άγαθά του πολιτισμοϋ, Πέτρος ο Μέγας υπήγεν άγνώριστος εις Παρισίους περι τάς άρχάς του Μαΐου του 1717 έτους, διά νά αποκτήση νέας αύτόθι γνώσεις.

Ο άντιβασιλεύς Φίλιππος τής Αύρηλίας έπροθυμοποιήθη έν όνόματι του ΙΕ' Λουδοβίκου, άνηλικού έτι όντος, νά τάξη υπό τάς διαταγάς του Αύτοκράτορος εύγενείς τινας τών ανακτόρων, όπως ούτοι όδηγώσιν αύτόν όπου έβούλετο. Αλλά πόσον οί ήρωες εισιν ιδιότροποι! Ηθελεν ο Αύτοκράτωρ νά υπάγη εις τό θέατρον; παρευθής μουσικοί και όρχήστραι προειδοποιούντο, οί μελωδοί και ό χορός προητοιμάζοντο... άλλ' ο Πέτρος μετέβαλλε γνώμην, και άντί νά υπάγη εις τό θέατρον όπου περιεμενετο, περιέτρεχε τά πολυπληθή καπηλεία τής Πορχερώνος και τής Γρενουλλιέρης. Έδεικνυεν έφρσιν νά παρευρεθή εις τινά συνεδρίασιν τών Τεσσαράκοντα έν τῷ μεγάρῳ του Ριχελιέως; αύθωρεί έτρεχον νά προαναγγείλωσι τούτο εις τούς Ακαδημαϊκούς; ο δέ Πέτρος, άμα άνέβαινεν εις τό όχημά του, παρήγγελλε τόν ήνίοχον νά τόν όδηγήσῃ εις τό Μουσείον τής Φυσικῆς Ιστορίας και τόν Βοτανικόν κήπον· ούχι διάτι ήγνόει νά εκτιμᾷ τήν ποιήσιν και τήν εύγλωττίαν, αλλά διάτι εύλόγως έφρόνει ότι, διά νά εκπαιδεύσῃ και μορφώσῃ έθνος άρτισύστατον έτι, έδειτο μάλλον τών τεχνών και τών θετικῶν επιστημῶν, ή τών ρητόρων και όρχηστῶν.

Τέλος πάντων τήν 13 Μαΐου 1717, καθ' ήν ώραν περιεμενετο ο Αύτοκράτωρ έν Βερσαλλίαις, εισήρχετο εις τό Απομαχείον τών Παρισίων.

Ο Μέγας Πέτρος δέν έφερεν επί τής στρατιωτικῆς αύτου στολῆς ούδέν παράσημον, έφόρει δέ άπλήν καζάκην εκ πρασίνου ύφάσματος, κατὰ τό Πολωνικόν έθος, πιλόν εκ μηλωτῆς του Αστραχανίου, περισκελίδας στενάς εκ ξανθοχρόου δέρματος δορκάδος, ύψηλά ύποδήματα μετὰ πτερονιστήρων χαλυβδίνων και πλατεϊάν ζώνην εκ μέλανος στίλβοντος δέρματος, άφ' ής εξηρτάτο ξίφος χαλκοτόρευτον κατὰ τήν λαβήν. Ούτω λοιπόν ένδεδυμένος διήλθε τό προαύλιον του Απομαχείου, και εισήλθε κατ' εύθειαν εις τόν θάλαμόν του Διοικητοϋ, χωρίς νά αναγγείλῃ έαυτόν.

« Κύριε, ειπε λακωνικῶς πρὸς τόν Στρατάρχην τής Βελλίστης, χαιρετίσας πρότερον αύτόν, έπεθύμουν νά επισκεφθῶ τό Απομαχείον. Εύαρεστήθητε λοιπόν νά διατάξητε νά με όδηγήσῃ πανταχοϋ του οικοδομήματος, και σπεύσατέ, σᾶς παρακαλῶ, διάτι αύθημερόν πρέπει νά υπάγω εις Βερσαλλίας.

— Εκ τής ξενιζούσης προφοράς σας, Κύριε, άπεκρίθη ο Διοικητής, εκπλαγείς άπό τήν άλλόκοτον εμφάνισιν του άνδρός τούτου, δύναμαι νά εικάσω ότι εισθε ξένος και νέηλυς... (Ένταϋθα ο Πέτρος κατένευσεν εις ένδειξιν καταφάσεως.) Λυπούμαι όμως ότι αναγκάζομαι νά αποποιηθῶ τήν αίτησίν σας, διάτι έχομεν ρητήν διαταγήν παρά του βασιλέως νά μή επιτρέπωμεν εις ούδένα άνεξαίρετως ξένον τήν εις τό Απομαχείον είσοδον άνευ άδείας του Υπουργοϋ τών στρατιωτικῶν. Προμηθεύθητε λοιπόν τοιαύτην άδειαν, και προθύμως αναδέχομαι ο ίδιος νά σᾶς όδηγήσω όπου θέλετε.

— Μπά!.. άνεβόησεν ο Πέτρος, ύποβλέπων τόν γη-

ρχιόν Στρατάρχη. Εἶνε ἀνάγκη ἀδείας παρὰ τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τις τὸ βασιλικὸν Ἀπομαχεῖον... (Ἐνταῦθα ὁ Διοικητὴς προσέκλινεν εἰς ἔνδειξιν καταπάσεως.) Αἴ! λοιπόν! δὲν ἔχω, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ μετ' ἀφελείας... καὶ ὅμως θὰ εἰσέλθω παρ' ἐμοῦ!

— Εἶνε δύσκολον τοῦτο, βεβαιώθητε, Κύριε.

— Οὐχὶ τόσον, ὅσον τὸ στοχάζεσθε!.. Αἴ! ἄς μὲ ὀδηγήσῃ τις ἀμέσως εἰς τὸ ὄπλοστάσιον, διότι ὁ κύριος Διοικητὴς ὀκνεῖ φαίνεται νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ ἴδιος.

Συγχρόνως δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔκρουσε σφοδρῶς μὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τοῦ τὴν θύραν.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Στρατάρχης μετ' αὐστηρότητος, ἤξεύρετε πόσον ἐκτίθεσθε, φερόμενος οὕτω; Τὸ Ἀπομαχεῖον εἶνε διαμονὴ βασιλέων, καὶ...

— Ὁ! γνωρίζω καλῶς, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ...

— Καὶ αὐθις σὰς λέγω, Κύριε, ὅτι ῥητῶς ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ξένον ἢ εἰσοδος εἰς τὸ Ἀπομαχεῖον. Ἐὰν δὲ, ὡς ὑποθέτω ἐκ τοῦ ἔθους σας, εἰσθε στρατιωτικὸς, θέλετε μοὶ ἐπιτρέψαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι πολὺ κακῶς ἤξεύρετε νὰ σέβεσθε τὰς βασιλικὰς διαταγὰς, καὶ νὰ μοὶ ἀπονέμητε ὁποῖαν ἢ εὐγενῆς καταγωγὴ μου ἀπαιτεῖ παρ' ἐνὸς ἀγνώστου τιμῆν.

— Σὰς ἐπαναλέγω, Κύριε, ὅτι θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ἀπομαχεῖον καὶ μολονότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης κατάγομαι ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας ὡς ὑμεῖς, δὲν ἀξίω νὰ μὲ θεωρῆτε παρ' ὡς ἀπλοῦν στρατιώτην ἐρχόμενον νὰ ἐπισκεφθῆ στρατιώτας!.. Δὲν ἀνέχομαι νὰ λέγωσιν ὅτι ἐπέστρεψα ἐντεῦθεν ἀπρακτος.»

Ἡ διένεξις αὕτη ἤθελεν αὐξήσει δεινῶς, ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ γηραιὸς Μαρκεσίος Χαρνέγκιος καὶ ὁ Κόμης Σαιν-Φλωρεντίνος, οἵτινες ἔμελλον νὰ ὀδηγήσωσιν τὸν Αὐτοκράτορα εἰς Βερσαλλίας, δὲν εἰσῆρχοντο.

« Φίλτατέ μοι Στρατάρχα, εἶπεν ὁ γέρον Μαρκεσίος, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ παστῶν τῶν Ρωσσιῶν δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐπιστηρίου διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Ἀπομαχεῖον διότι διὰ τὸν νικητὴν τῆς ἐν Πουλτάβη περιόδου μάχης εἶνε ἐλευθέρη ἢ εἰσοδος εἰς τὰ καταστήματα, ὅπου οἱ ἦρωες καὶ ἡ δόξα κατοικοῦσι.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Στρατάρχης ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος, καὶ κλίνας τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶπε ψελλίζων.

« Εἶνε δυνατόν;... Ἄ! βασιλεῦ! ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης θέλει μὲ συγχωρήσει;... »

— Εἰσθε συγχωρημένος, Κύριε Στρατάρχα, εἶπεν ὁ Πέτρος διακόπτων αὐτὸν καὶ ἐγείρων ἰδίαν χεῖρα. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ ὑπὸ τὸ ἐνδυμα στρατιώτου, ὅπερ σεμνύνονται φορῶν, τὸν ἐξάδελφον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας ὄφειλον νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν συγγνώμην. Ἡθέλησα νὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ μακρὰν καὶ τοσοῦτον ὀχληρὰν ἐκδρομὴν τοὺς προσφιλεῖς μου τούτους εὐγενεῖς, οἵτινες μετὰ τοσαύτης φιλοφροσύνης ἀνέχονται τὰς ἰδιοτροπίας μου διὰ τοῦτο ἦλθον μόνος ἐνταῦθα ἐφιππος ἀπὸ τῆς συνοικίας τοῦ Ὀπλοστασίου ὅπου διημερεύω. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθη ἐπιτυχῶς νὰ ἀποπλανήσω τὸν ἀπαράμιλλον ζῆλόν των, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐὰν πρέπη νὰ ἐναδρῶνμαι σήμερον διὰ τοῦτο διότι ἐὰν ἦσαν προ-

κατειλημμένοι οὗτοι ὅτι ἔμελλον νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, ἤθελον ἀναμφιβόλως μὲ ἀπαλλάξει τῆς δυσἀρέστου μεθ' ὑμῶν διενέξεως, διὰ τὴν ὁποῖαν πολὺ μεταμελοῦμαι, βεβαιωθῆτε, ἀγαπητέ μοι Στρατάρχα.»

Ἐπειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς δύο εὐγενεῖς, εἶπεν

« Εἶμαι Σκύθης, Κύριοι! ἀλλ' ὁ Σκύθης οὗτος ἀγαπᾷ εὐκρινῶς καὶ θαυμάζει τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ τὸν λαόν του, πιστεύσατέ το.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἀπομαχεῖου εἰσῆλθον ἀθρόοι, εἰδοποιηθέντες ὅτι ἐν μέσῳ αὐτῶν εὕρισκετο ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας.

« Κύριοι, εἶπεν ὁ Στρατάρχης διατάξετε νὰ κρούσωσι τὸ ἀνακλιτήριον, οἱ δὲ Ἀπόμαχοι ἄς παραταχθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς!.. »

— Ὁχι! δὲν εἶνε ἀνάγκη, φίλτατέ μοι Στρατάρχα τὸν διέκοψεν αὐθις ὁ Αὐτοκράτωρ μειδιῶν. Σὰς προεῖπον ὅτι εἶμαι ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὡς τοιοῦτος, καὶ οὐχὶ ὡς Αὐτοκράτωρ, ἔρχομαι σήμερον νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς γηραιούς τούτους στρατιώτας τῆς Γαλλίας δὲν ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ ἐνοχληθῶσι παντάπασιν δι' ἐμὲ οἱ ἄνδρες οὗτοι... Ποῦ εὕρισκονται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος τοὺς ἀξιωματικούς.

— Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ὁ Διοικητὴς, εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος εὕρισκονται εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἴδω. Ἄγωμεν, Κύριε! ἐπρόσθεσε μετ' οἰκειότητος, λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Στρατάρχου. Ἐλθετε μεθ' ἡμῶν, ἐὰν δὲν ἔχετε σπουδαιότερόν τι νὰ πράξητε.»

Ὁ Μέγας Πέτρος κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα (διότι ὁ Στρατάρχης τῆς Βελλίστης ἦτο γέρον), καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ Ἀπομαχεῖου, τοῦ Μαρκεσίου Χαρνεγκίου, τοῦ Κόμητος Σαιν-Φλωρεντίνου καὶ πλήθους θεραπόντων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον, ὅπου ἰδὼν κύκλω μικροτάτων τραπέζων τετρακισχίλους Ἀπομάχους συνεστιωμένους μετ' ἀξιοθκυμάστου εὐταξίας καὶ ἐν βαθείᾳ σιγῇ, ἥτις δὲν διεκόπτετο εἰμὴ ὑπὸ τῆς φωνῆς ὑπαξιωματικοῦ ἀναγινώσκοντος τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων στρατηγῶν, ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας του.

Ἐδάκρυσε, καὶ ὅλως τεταραγμένος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πολιότριχου Στρατάρχου. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ συγκίνησις του ἠύξησεν ἐτι μᾶλλον, καὶ τὰ δάκρυα ἄφθονα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅτε ἤκουσεν ὅτι τὸ θέμα τῆς ἀναγνώσεως ἦτο ἡ ἐξιστόρησις τῆς ἐν Πουλτάβη μάχης, ἐν ᾗ ὁ Μέγας Πέτρος κατετρόπωσε τὸν ἸΒ' Κάρολον, βασιλέα τῆς Σουηδίας. Εἰς τὴν ἐξῆς δὲ περιεκοπὴν τῆς ἱστορίας ταύτης, τὴν ὁποῖαν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀνέγνωσε μετὰ πλείονος σαφηνείας καὶ ἐντονώτερον: « Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Πέτρος κατὰ τὴν ἀείμνηστον ταύτην ἡμέραν περιεποιήσατο ἑαυτῷ ἀθάνατον δόξαν. Ἐπολέμησεν ὡς λέων κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ μετὰ τὴν νίκην ἔδειξε πατρικὴν εὐσπλαγχνίαν πρὸς τοὺς τραυματίας ἐκατέρων τῶν διαγωνισαμένων στρατῶν. » Οἱ ἀπόμαχοι ἠγέρθησαν ἅπαντες ὀμθυμαδὸν, τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα φέροντες ἐπὶ τοῦ μετώπου πρὸς χαιρετισμόν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας αἶροντες τὰ ποτήριά των, καὶ ἠτένισαν μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Μέγαν Πέτρον.

Εἰς τὴν σιγήν ἀλλὰ κατακυκλικὴν ταύτην σκηνὴν ὁ Αὐτοκράτωρ, συγκινηθεὶς ἐνδομύχως, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Στρατάρχου καὶ εἶπε μετὰ λυγμῶδους φωνῆς.

« Μόνοι οἱ δέξοντες Γάλλοι ἤξεύρουσι νὰ μηχανῶνται ἐξ ἀπροόπτου τοιαύτας ἐνδείξεις τιμῆς, καὶ μάλιστα ἐν δέοντι... Ἀγαπητέ μοι Στρατάρχα, μὲ ἔκαμες νὰ χύσω δάκρυα ἀγαλλιᾶσεως! »

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὑπερνηκίσας τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν τῆς καρδίας του, ἐπανελάβε τὸ στρατιωτικὸν ἦθος του καὶ, ὀρέγων τὴν χεῖρά του, « Φίλοι μου! ἀνεφώνησε, δότε μοι ἐν ποτήριον οἴνου. »

Παρ' ἐμοῦ θεράπων ἀνακτορικὸς (διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ Ἀπόμαχοι ὑπηρετοῦντο ὑπὸ ἀνακτορικῶν θεραπόντων,) τῷ προσέφερε κύπελλον ἀργυροῦν, ἐνῶ ὁ Στρατάρχης ἠτοιμάσθη νὰ ἐγγύσῃ οἶνον ἐκ τῆς ἰδιαίτερης φιάλης του.

« Ὁχι! Ὁχι! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποθῶν ἡσύχως τὴν φιάλην, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ὁ Διοικητὴς ἐπιθυμῶ νὰ πῶ μὲ ἐν τῶν ποτηρίων τῶν Ἀπομάχων καὶ ἐκ τοῦ οἴνου αὐτῶν. »

Τότε λοχίας τις τῷ προσέφερε προθύμως τὸ ἐκ κασιτέρου ποτηρίου του, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος Αὐτοκράτωρ ἐμπλήσας οἴνου, ὕψωσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του καὶ εἶπε γεγωνύα τῆ φωνῆ:

« Πέτρος, ὁ τῶν Ρώσων Αὐτοκράτωρ, προπίνει ὑπὲρ τῆς ὑγείας σας! »

Καὶ ἐκένωσε διὰ μιᾶς τὸ ποτήριον.

— Ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Πέτρου! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως ἅπαντες οἱ Ἀπόμαχοι, καὶ πίνοντες τὸν ἐχαιρετισμὸν.

— Οἶνον, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, πλησιάζων αὐθις τὸ ποτήριον πρὸς τὸν λοχίαν. Φίλοι μου! ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ βασιλέως τῶν Γάλλων καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ του!

— Ζήτω ὁ βασιλεῦς!... Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνεφώνησαν οἱ Ἀπόμαχοι.

— Εὐδαιμονεῖτε, γηραιοί μου φίλοι! ὑπέλαβεν ὁ Μονάρχης ἀναχωρῶν δὲν θέλω σὰς λησμονῆται ποτὲ, ἐστὲ βέβαιοι.»

Παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς συνοδείας του ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ Ἀπομαχεῖου φύσει δὲ προικισμένους ὦν μὲ νοῦν διορατικῶν, ἔκρινεν ἀφ' ἑαυτοῦ κάλλιον ἢ ἐκ τῶν διασαφῆσεων, τὰς ὁποίας ἐπροθυμοποιούντο νὰ τῷ κάμωσιν οἱ σὺν αὐτῷ, περὶ τῆς ἀνάγκης ἐκάστου πράγματος καὶ περὶ ὧν ἔχρηζε τυχὸν ἕκαστον βελτιώσεων. Ἡθέλησε νὰ ἴδῃ τὰ πάντα τὰ ὑπνωτήρια, τὰ ὑπόγεια, τὰ μαγειρεῖα, τὸ νοσοκομεῖον, τὴν ἐκκλησίαν κτλ. καὶ αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖον, ὅπερ ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀπομαχεῖου, καὶ τὸ ὁποῖον ἀκολούθως μετεβλήθη εἰς περίπατον τεργνότητων. Ὁ Αὐτοκράτωρ εὐάμασε τὴν ἀπανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν καθαριότητα καὶ τάξιν.

« Ἐὰν ζήσω, εἶπε πρὸς τὸν Διοικητὴν, θέλω προσπαθῆσαι νὰ μιμηθῶ ἐν Πετροπόλει τὸ ἀξιοζήλον τοῦτο ἔργον τοῦ ἸΑ' Λουδοβίκου θέλω ἀνεγείρει Ἀπομαχεῖον ἐφάμιλλον τούτου. Μαρμάρων, ξυλείας καὶ σιδήρου πλουτοῦμεν ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς ἀνδρῶσιν τοῦ οἰκοδομήματος, ἀλλ' ἀνδρῶν τοιούτων, οἱοὶ ὑμεῖς, Κύριοι, ὅπως διευθύνωσιν ἐπαξίως τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο κατὰστημα, στερού-

μεθα κατὰ δυστυχίαν ὀλοσχερῶς. Ἐν τούτοις, ἐπρόσθεσε στενάζων, δύναμαι νὰ ἀρχίσω τὸ μεγαλοῦργημα τοῦτο, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τίς μετὰ τὴν τελευταίαν μου θέλει τὸ περαιοῦσαι; »

— Ὁ Θεὸς, Μεγαλειότητε! ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς Μαρκεσίος Χαρνέγκιος, ὅστις προστατεύει καὶ κήδεταί των μεγάλων Κρατῶν, ὅπότεν ἐκλείψωσιν ἐκ τούτων οἱ μεγαλοφύεις ἄνδρες.»

Ὁ Διοικητὴς εἶχε διατάξει ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ συναθροισθῶσιν οἱ Ἀπόμαχοι πρὶν ἢ οὗτος ἀπέλυθαι τοῦ Ἀπομαχεῖου. Ὅταν ὁ Μέγας Πέτρος μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὀδηγήθη ὑπὸ τοῦ Στρατάρχου εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου οἱ Ἀπόμαχοι ἦσαν παρατεταγμένοι ἐν στολῇ ὑπὸ τὰς γηραιὰς σημαίας των καὶ μὲ τὴν μουσικὴν των ἐπὶ κεφαλῆς παιανίζουσαν, ἔμεινεν ὅλως ἐκπληκτος ἐκ τῆς ταχείας ταύτης παρατάξεως· μειδιῶν δὲ εἶπεν:

« Ἐν Γαλλίᾳ, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς Παρισίους, θαυμάζει τις καὶ ἐκπλήττεται κατὰ πᾶν βῆμα. Ἡμεῖς, τὰ τέκνα τῆς Ἄρκτου, δὲν εἴμεθα τόσον μεγαλοφύεις καὶ εὐκίνητοι, Κύριε Στρατάρχα. Ἀφοῦ δὲ πρῶτον ἐκφράσω πρὸς ὑμᾶς τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μου δι' ἣν ἐδείξατε πρὸς ἐμὲ σήμερον προθυμίαν, σὰς ἀγγέλλω ὅτι ἀπὸ τοῦδε εἰσθε ἱππότης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἄμα δὲ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ρωσσίαν, πρώτη μου φροντίς θέλει εἶσθαι νὰ διατάξω ὅπως πεμφθῶσι, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνταῦθα νοσοκομεῖου, πεντήκοντα βαρέλια Ἐρυθανεῖου οἴνου.»

Ἐπειτα, χαιρετίσας μετ' εὐλαθείας τὰς προσκλινοῦσας ἐνώπιόν του Γαλλικὰς σημαίας, ὁ Μέγας Πέτρος ἐσφιγξέ φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Στρατάρχου, ἀπήλυθε συγκινητικῶν χαιρετισμῶν πρὸς τὰ ἀνδρεῖα ἐκεῖνα τέκνα τοῦ Ἄρεως τὰ γηράσαντα ἐν τῷ πεδίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, ὅπερ ὁ Μαρκεσίος Χαρνέγκιος καὶ ὁ κόμης Σαιν-Φλωρεντίνος εἶχον φέρει ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς Βερσαλλίας, ὅπου ἐπεριμένετο.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξεπληροῦτο. Τὴν 14 Δεκεμβρίου 1719 πεντήκοντα βαρέλια Ἐρυθανεῖου οἴνου ἐπέμποντο εἰς τὸ Ἀπομαχεῖον τῶν Παρισίων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

Ἡ μεταρρύθμισις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὡς ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ὀρθοδόξου Πανελληνίου, καὶ ὡς ἔργον, οὐ τίνος ἢ ἀνάγκη γίνεται καθ' ἕκαστην ἐπαισθητοτέρα, παρεκίνησαν ἡμᾶς ἵνα συνοψίσωμεν μικρὰν τινα πραγματείαν, ἐκθέτοντες ἐν συνόψει πότε ἤρξατο, πόθεν ἔλαβε τὰς πηγὰς τῆς, τίς ὁ ἀρχαιότατος διδάσκαλος καὶ συστατὴς ταύτης, ὁποῖαι τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις ἐγένοντο εἰς αὐτήν, καὶ τίνα τὰ αἴτια τῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μεταρρυθμίσεως αὐτῆς.

Κατὰ τοὺς μουσικοῖστοριογράφους, Ἑλληνας τε καὶ Ἐυρωπαίους, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ εἶνε σύγχρονος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐβελτιοῦτο δὲ καὶ διεδίδετο καθ' ὅσον ὁ Χριστιανισμὸς ἐφῆπλοῦτο διὰ τοῦ θεοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων, καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν μετὰ

τοὺς μὲν, ἢ ἐφευρέσεις τοῦ παιγνιδίου τούτου φθάνει μέχρι τῶν 1200 ἐτῶν πρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι Παλαμῆδης ὁ μαθητὴς τοῦ Χείρωνος εἶνε ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς αὐτοῦ, ἐπινοήσας αὐτὸ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροιάδος. Κατ' ἄλλους, ἢ δόξα τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς ἀνήκει εἰς ἔνδοξόν τινα Βραχμανίδα, Σίσσαν καλουμένην, παντοδύναμον εὐνοουμένην ἰσχυροῦ τινος βασιλείως τῶν Ἰνδιῶν, οὗ τινος ἀγνοεῖται τὸ ὄνομα.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τις τὴν περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος πραγματείαν τοῦ Πλουτάρχου, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ παιγνιδίου τούτου ἀνατρέχει εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν. Γνωστόν ἐστίν ἐκ τῆς μυθολογίας τῶν ἀρχαίων ὅτι ὁ Ἥλιος, ἀνακαλύψας τὰς μυστικὰς σχέσεις τοῦ Κρόνου μετὰ τῆς Ρέας, προσεῖπεν εἰς αὐτὴν μεγάλη δυστυχήματα ἐὰν ἐγέννα ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἢ ἐνὸς ἔτους. Τὸ πρᾶγμα κατήντα σπουδαιότατον, ἐὰν ὁ Ἑρμῆς, ὅστις ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τῆς Ρέας, δὲν ἐπρολάβανε νὰ παίξῃ μετὰ τῆς Σελήνης καὶ νὰ τῇ κερδίσῃ τὸ ἑβδομηκοστὸν μέρος τοῦ καιροῦ, δι' οὗ φωτίζει τὸν δρίζοντα' εἴτα, ἐνώσας τὰ μέρη ταῦτα, ἀπετέλεσε πέντε ὀλοκλήρους ἡμέρας, αἵτινες, προσθεῖσαι εἰς τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε τότε παρὰ μόνον 360 ἡμέρας, ἠύξησαν αὐτό. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Πλούταρχος δὲν ἀναφέρει ἂν ἐπαίξαν κύβους ἢ πεσσούς, πλὴν ὅπως δὴ ποτε ὑπαινίττεται τοῦτο.

Εἴτε λοιπὸν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἐκ τῆς Ἀνατολῆς προῆλθε τὸ παίγιον τῶν πεσσῶν, τοῦτο εἶνε δύσκολον νὰ διεκρινισθῇ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀναβαίνει εἰς ἀρχαίαν ἐποχὴν, καὶ ὅπως μὴ ἀνατρέξωμεν ἀρχαιότερον τοῦ μεσαιῶνος, ὁ Ζουανβίλ διηγείται εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, «ὅτι πρίγκηψ τις τῶν Βεδουίνων ἐπεμψεν εἰς τὸν Ἁγιον Λουδοβίκον, μεταξὺ ἄλλων δώρων, ἕν πολυτελέστατον πεσσεῖον ἐκ κρυστάλλου καὶ χρυσοῦ.» Τὸ πεσσεῖον τοῦτο, πολύτιμον τόσον διὰ τὴν σπανιότητά του ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του, σώζεται ἀκόμη ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Ξενοδοχείου Κλοῦν.

Οἱ πεσσοὶ ὑπῆρχον ἐν μεγίστῃ ὑπολήψει κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ὄντες ἀποκλειστικῶς ἢ παιδιὰ τῶν βασιλέων. Ὁ Δὸν Ζουὰν τῆς Αὐστρίας εἶχε διὰ πεσσεῖον ὀλόκληρον θάλαμον, τοῦ ὁποῖου τὰ τετράγωνα τοῦ ἄβρακος ἀπετέλει τὸ ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ λευκὰ καὶ μέλανα μάρμαρα' ἀντὶ δὲ τῶν ἀψύγων ψήφων τοῦ παιγνιδίου μετεχειρίζετο θεράποντας ἐνδεδυμένους κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παιγνιδίου, οὓς ἀνεπλήρου καὶ διέταττε νὰ κινῶνται κατὰ τὴν ιδέαν του καὶ κατὰ τοὺς κανόνας.

Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' εἶχε πεσσεῖον ἐπίσης παράδοξον' συνέκειτο δὲ τοῦτο ἐκ προσκεραλαίου κεκαλυμμένου ὑπὸ παχέως βελούδου, καὶ περιστῶντος τὰς τετραγώνους διαίρεσεις ἢ οἰκίσκους τοῦ ἄβρακος' οἱ πεσσοὶ ἢ ψῆφοι, οὓς μετεχειρίζετο, ἀπέληγον κατὰ τὴν βᾶσιν των εἰς αἰχμάς βελόνης, αἷ ἔχωνον εἰς τὸ βελούδον. Ἡ ἀρχίονος δὲ αὕτη ἐφευρέσεις ἦτο τὰ μέγιστα βοηθητικὴ, διότι παρείχε τὴν εὐκολίαν τοῦ παίξαι τὸ ζατρίκιον καὶ ἐντὸς ἀμάξης, αἰ κινήσει τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο νὰ ταραξῶσι καὶ νὰ συγχίσωσι τοὺς σχεδὸν ἐντὸς τοῦ βελούδου παρὰ χωμένους πεσσούς.

Οὐδὲν ἄλλο παίγιον ἔτυχε τοσαύτης ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὅσον οἱ πεσσοὶ, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ὀλόκληρα ποιήματα συνετάχθησαν

κατὰ διαφόρους καιροὺς. Δικαίως δὲ λογίζεται τὸ τεχνικώτερον καὶ δυσκολώτερον τῶν παιγνιδίων, καὶ ὑπάρχει παράδειγμα διαρκείας ἐνὸς παιγνιδίου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ ἐκδιδόμενην Εἰκονογραφικὴν ἐφημερίδα καταχωρίζονται ἐνίοτε ἐν εἶδει ἀλληλογραφίας προβλήματα πεσσῶν, καὶ δύο φίλοι, ὁ εἰς ἐν τῇ Ἑυρώπῃ καὶ ὁ ἕτερος ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἐξακολουθοῦσιν ἐγγράφως διὰ τῆς ἐφημερίδος τὸ παιγνιδίον των.

ΠΕΡΙ ΝΑΝΝΩΝ.

Σπουδαίους καὶ ἀξιους λόγου ἄνδρας νάννους ἢ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τοὺς δύο Ῥωμαίους ἱππότες Μάριον Μάξιμον καὶ Μάρκον Τούλλιον' τὰ σώματα αὐτῶν ἦσαν ἐλάσσω τριῶν ποδῶν καὶ ἐταριχεύθησαν. Εἰς τοὺς σπουδαίους νάννους πρέπει νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τὸν νανώδη ῥήτορα Λικίνιον Κάλβον, τὸν πολλάκις κατὰ Κικέρωνος ῥητορεύσαντα, καὶ τοὺς θεατρικοὺς ὑποκριτὰς Λούκιον καὶ Μόλωνα. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχε καὶ ἀδελφὸν νάννον, ὅστις ἀπέβη εἰς τὰ ὄρη ληστής' τούτου ἢ ὑπερβολικῆ σμικρότητος εἶχε καταντήσῃ παροιμιώδης. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰαμβλίχου ἔζη Ἀλύπιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος ὀνομαστός καὶ ἰδίως ἐνασχοληθεὶς εἰς τὴν λογικὴν. Εἶχεν οὗτος ἀνάστημα δύο ποδῶν, καὶ ἐσυνεθίζε νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διότι ἔδωκεν εἰς τὴν αὐτὸν ψυχὴν τοῦ ἐλάχιστου φορτίου τῆς φθαρτῆς ὕλης τοῦ σώματος.

Ἐκ τῶν νεωτέρων σπουδαίων νάννων ἐπίσημοὶ ἀναφέρονται οἱ ἐξῆς: Ὁ Καράγος, ὁ διορατικώτατος νοῦς καὶ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ μεγάλου Σαλαδίνου. Ὁ κατὰ τὸ 1306 ἔτος βασιλεύσας τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαος ὁ Κουβιτάλης, ὅστις πολλάκις ἀνεφάνη ἄνδρεις καὶ εὐτυχῆς πολεμιστής. Ὁ Ἄγγλος Ἰσφορεὺς Ὀδσῶν, εἰς τῶν περιφημοτέρων νάννων ὅσους ἔτεκε μοχλοῦσα τῆς γῆς ἢ σφαῖρα, γεννηθεὶς τῷ 1649, καὶ ὅστις τόσα πολλά διεπράξατο, ὥστε καὶ ποίημα, ἐξυμνοῦν τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνάς του πρὸς ἕνα κούρκον καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Ἰσφορεὺς κληθὲν, σώζεται μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ ὀλλανδὸς Οὐϊβράνδος Λολίκης, γεννηθεὶς τῷ 1750, ἐπιδέξιός μηχανικὸς καὶ ὄρολογοποιός, ὅστις ἀπέκτησε σημαντικὴν κατάστασιν περιφερόμενος εἰς τὴν Ἑυρώπην, καὶ δεικνύων ἑαυτὸν εἰς διάφορα θέατρα ἐπὶ χρήμασιν. Ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Στανισλάου βασιλείας τῆς Πολωνίας ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ νάννος Νικόλαος Φέρρως, ὁ ἑπονομαζόμενος Μπεμπές, μουσικὸς καὶ χορευτὴς ἀριστος.

Διηγοῦνται ὅτι εἰς τοὺς γάμους ἐνὸς τῶν Δουκῶν τῆς Βαυαρίας εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Βυρτεμβέργης, ἐν καιρῷ τοῦ δειπνοῦ ἀνεπήδησεν αἰφνης εἰς τὸ μέσον, θραύσας μὲ τὴν κεφαλὴν τὸν φλοῖον παρατεθέντος ζυμαρικοῦ, νάννος εὐγενῆς, ὠπλισμένος ὡς ἀστακὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων. Ἐσυρε δὲ εὐθὺς τὸ ξίφος ἀπὸ τοῦ κόλπου, ἐποίησε τὸν στρατιωτικὸν χειρισμὸν, ἐπυροβόλησεν ἔπειτα κατὰ τοῦ ζυμαρικοῦ, τῆς πρόην εἰρκτῆς του, ἐπολέμησε μὲ τὰ τρυβλία, ἔκαμε κομμάτια ἐν ποτήριον βοημικόν, ἀπειροτόμησεν ἕνα φασιανόν, καὶ μετὰ τοῦτον ὅλον τὸν

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

θόρυβον διήλθε θριαμβευτικῶς τὴν τράπεζαν, ἔδωκε τὸν ἐπινίκιον καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ τρόπαιόν του, τὸν δυστυχῆ φασιανόν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν καὶ χειροκροτήσεων καὶ τοῦ ἀσβέστου γέλωτος ὀλοκλήρου τῆς δημηγύρεως.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐν τῶν εὐγενεστέρων τέκνων τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, εἰς τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν καὶ νομομαθῶν τῆς Νεοελληνικῆς ἐποχῆς, καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων πατριωτῶν, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ πολλάκις ἠκούσθη θρηνοῦσα εἰς τὰς δυστυχεστέρας ἐποχὰς τῶν ἐπὶ τῆς Βαυαροκρατίας καταπιέσεων, ἡ δὲ τελευταία αὐτοῦ πνοὴ ὡς μυστικὸς λιθανὸς ἀνέβη εἰς οὐρανὸν ἐν ἡμέραις ἐθνικῶν συμφορῶν καὶ μαρτυριῶν, εἶνε ὁ ἀείμνηστος πατριώτης Περικλῆς Ἀργυρόπουλος, οὗ τινος παραθέτομεν σήμερον τὴν εἰκόνα.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶδε τὸ πρῶτον φῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ 1810, τέκνον πατρὸς εὐπαιδέτου κατὰ τὰ ἄλλα καὶ κατὰ τὴν βαθειαν ἐκμάθησιν τῆς Τουρκικῆς

γλώσσης. Ἐὰν ἦνε δυνατόν νὰ εἶπη τις, ὅτι ἡ Τουρκικὴ οἰολογία ἔχει τὸν Θουκυδίδην τῆς, εἰς οὐδενὸς ἄλλου ὀθωμανοῦ τὰ ἔργα δύναται ν' ἀνεύρῃ τὸ δεινὸν καὶ βαθὺ συνάμα τῆς γλώσσης καὶ τῆς ιδέας, ἢ εἰς τὴν Τουρκιστὶ γραφείσαν ἱστορίαν τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ῥωσσίας ὑπὸ τοῦ ἰακώβου Ἀργυροπούλου.

Παιδευθεὶς ὁ νέος Περικλῆς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Ἑυρώπῃ ὁπόταν δεινὴ τρικυμία κατεῖχε τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς μεσογείου, ἦλθε νὰ προσφέρῃ τὰς γνώσεις, ὅσας ἠρύσθη, τῇ ἀναγεννωμένῃ πατρίδι, καὶ νὰ συμπράξῃ νοερῶς, ὡς εἶχε δυνάμεις, εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἔθνους.

Ἡ πατρις ἀλλεπαλλήλως ἐτίμησε τὰ ἔξοχα τοῦ ἀνδρὸς προτερήματα καὶ τὴν σπανίαν ἱκανότητα, καὶ οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ πολλάκις εἶδον τὸν ἐπιστήμονα τοῦτον πατριώτην ἐπὶ τῶν ὑπάτων πολιτικῶν ἐδρῶν ἀναβάντα. Τὸ βῆμα τοῦ Πανεπιστημίου πολλάκις ἤσραψεν αὐτοῦ ἀναβάντος, καὶ τοσαύτης ἢ φωνῆ αὐτοῦ, ὡς ἀσραπὴ ἀπὸ τοῦ ὕψους κατακυλινδουμένη, ἐθέρμανε τὴν σφριγῶσαν Ἑλληνικὴν νεότητα.

Ἀγαθὸς πατήρ, τίμιος πολίτης, ἔξοχος διδάσκαλος καὶ ἱκανὸς πολιτικὸς, εἰργάσθη πάντοτε μετὰ τῆς σπα-

νίας εκείνης αὐταπαρνήσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς μεγάλους ἄνδρας.

Εἰς συμφορὰς τῆς πατρίδος, πολλάκις ἐφάνη ἔτοιμος νὰ χορηγήσῃ τὴν δεξιάν του καὶ τὰς γνώσεις του ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ, διαρκούσης τῆς ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις Ἀγγλογαλλικῆς κατοχῆς, οὐδόλως ἐδίεσε νὰ δεχθῆ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον, πρωθυπουργοῦντος τοῦ στρατηγῶ Ἐκκαλέργη. Καὶ νὰ μὴν τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀντιπολιτευσεως κλονιζόμενον, ὑπεχώρησε μετ' οὐ πολὺ ἀλλ' ὁ ἀνὴρ εἰργάσθη ἴσως ὑπὲρ τοῦ ἔθνους κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε.

Τὴν αὐτὴν πορείαν τηρῶν πάντοτε, καὶ τὰς λαμπράς του πολιτικῆς θεωρίας ἀναπτύσσων ἐν τισι τῶν Ἐφημερίδων τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτεύουσας, ἐξηκολούθει τὸ ἔργον, ὑπὲρ ἐκ νεότητος ἤρξατο, ἀνεκδότως, ἕως οὗ τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1860, ὑποστὰς χειρουργικὴν τινὰ τομήν, ἀφῆκε τὸν κόσμον τοῦτον ἀίφνιδίως πρὸς θλίψιν γενικὴν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς δυστήνου αὐτοῦ οικογενείας.

Ὅσοι ἐκ τοῦ σύγγενος ἐγνώρισαν τὸν λόγιον τοῦτον καὶ δεινὸν Καθηγητὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, τὸν ἀριστον πολιτικὸν καὶ προσηνέστατον πολίτην, θρηνοῦσι σήμερον τὴν στέρησιν ἀνδρῶν, ἐν ᾧ ἐπροσωποποιεῖτο ὁ ἀκριφῆς πατριωτισμὸς, ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ καὶ τὰ πλεονεκτήματα ὅσα δικαίως καθιστῶσιν ἐπικισθητὸν τὸν θάνατον καὶ ἀνεξάλειπτον τὴν μνήμην τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὸν αἰοδιμον νεκρὸν ἀπεδόθησαν ὅλαι αἱ στρατιωτικαὶ τιμαὶ, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ τάξιν, ἡ δὲ χορεία τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μεθ' ὧν τῶν μαθητῶν, οἱ πολυάριθμοι φίλοι του καὶ δλόκληρος σχεδὸν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν συνώδυσαν τὸν νεκρὸν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν, ὅπου ἐξεφωνήθησαν πλείοι ἐπικηδεῖοι λόγοι, ἄξιοι τῆς μνήμης καὶ τῶν ἀρετῶν δημοσίου ἀνδρῶν, οἷος ὁ Περικλῆς Ἀργυροπούλου!

ΣΥΜΜΙΣΤΑ.

Η ΣΙΩΠΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.—Κατὰ μίμησιν τῆς ἀρχαίας Πυθαγορείου σχολῆς, ἧς οἱ φοιτηταὶ ὑπεβάλλοντο εἰς παντελῆ σιωπὴν ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, συνεστήθησαν μεταγενεστέρως παρὰ διαφόροις ἔθνεσι τοιαῦται Ἀκαδημαίαι, καὶ πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ Πέρσαις.

Ἰπῆρχε ποτὲ εἰς Ἀμεδάν, πόλιν τῆς Περσίας, περίφημος Ἀκαδημαίαι, τῆς ὁποίας πρῶτος κανὼν ἦτο ὁ ἐξῆς: «Οἱ Ἀκαδημαῖοι πρέπει νὰ σκέπτονται πολὺ, νὰ γράφωσιν ὀλίγον καὶ νὰ δμιλιῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.» Ἰνομάζετο δὲ ἡ Ἀκαδημαίαι αὕτη Σιωπηλή, καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Περσίαν ἄνθρωπος ἀληθῶς πεπαιδευμένος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ μέλος αὐτῆς.

Ὁ Δόκτωρ Ζέμπ, γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ ὁ πολυμαθέστερος τῆς ἐποχῆς ἀνὴρ, μαθὼν ὅτι ὑπῆρχε θέσις κενὴ καὶ ἐπιθυμῶν ἐνθέρμως νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, ἔδραμεν εἰς Ἀμεδάν, καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὰς θύρας τῆς Ἀκαδημαίας, ἔδωκεν εἰς τὸν θυρωρὸν τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν, τὴν

ὁποῖαν παρεκάλεσε νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν πρόεδρον: «Ὁ Δόκτωρ Ζέμπ ταπεινῶτατα παρακαλεῖ νὰ τῷ δοθῆ ἡ κενὴ θέσις.» Ὁ θυρωρὸς ἐξετέλεσεν εὐθὺς τὴν παραγγελίαν, καὶ ἐπιστρέψας εἶπεν ὅτι ὁ δόκτωρ καὶ ἡ παράκλησις του ἔφθασαν ἀργά, διότι πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκλεχθῆ ἄλλος.

Ὅτε ὁ Ζέμπ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου, ἅπαντες ἐφάνοντο λυπημένοι διὰ τὴν ἀργοπορίαν του, ἥτις τὸν ἀπεστέρει θέσεως, ἣν ἐμελλε νὰ λαμπρύνῃ ὁ δὲ πρόεδρος, ὅστις ἤθελε νὰ διακοινώσῃ τὴν δυσάρεστον εἰδησίαν εἰς τὸν Ζέμπ, εὐρίσκειτο πολλὰ στενοχωρημένος καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐκφρασθῆ. Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν ζητήσας ποτήριον πλήρες ὕδατος μέχρι τῶν χειλέων, ὥστε καὶ ἐλαχίστη βράνις ἂν προσετίθετο θὰ ἐπλημμύρει, ἔθεσεν αὐτὸ πρὸ τοῦ Ζέμπ καὶ τὸ ἔδειξε μετὰ λύπης. Ὁ Δόκτωρ εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι ὅλαι αἱ θέσεις ἦσαν πλήρεις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποθαῖρυνθῆ ἠθέλησεν ἐξ ἐναντίας νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι, ἂν προσετίθετο καὶ ἄλλο μέλος, καὶ μάλιστα μέλος εὐτελὲς ὡς αὐτὸν, δὲν θὰ ἔβλαπτε ἰδὼν λοιπὸν κατὰ γῆς φύλλον ῥόδου, τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθεσε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὥστε οὔτε βράνις ἐχύθη. Ἡ εὐφυὴς αὕτη ἀπάντησις ἐχειροκροτήθη παρ' ὅλων, καὶ ὁ Δόκτωρ Ζέμπ ἔγεινεν εὐθὺς δεκτός.

ΤΟ ΠΑΘΙΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ.—Ἐν πλοῖον τῆς γραμμῆς εἶνε ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων συναντήσεων τῆς περινοίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν δύναμιν τῆς φύσεως. Σύγκειται ἐκ τῶν βαρυτάτων καὶ ἐλαφροτάτων ὁμοῦ πραγμάτων, διότι ἔχει συγχρόνως συνάφειαν μετὰ τὰ τρία εἶδη τῆς ὕλης, τὸ στερεόν, τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ βευστόν, καὶ εἶνε χρεὶς νὰ ἀντιπαλαίῃ κατὰ τῶν τριῶν ἐνταυτῶν. Ἐνδεκα ἔχει σιδηρὰς χηλὰς διὰ νὰ συλλαμβάνῃ δι' αὐτῶν τὸν γορνίτην εἰς τὸν πυθμὲν τῆς θαλάσσης, περισσοτέρας δὲ πτέρυγας, ἰσοκεραίας, παρ' ὅσας πολυπτεράτινα ἔντομα, διὰ νὰ συνάγῃ τὸν ἀέρα ἐντὸς τῶν νεφελῶν. Ὡς ἄλλος φλογερὸς Λεβιαθάν, εἰς τὰ στέρα πυρὸς χωνεύων καὶ καπνὸν ἐρευγόμενος, μαστίζει τὰς θαλάσσας μετὰ νευρώδεις πτέρυγας, τὰς ὁποίας στρέφουσιν ἀνεκδότως οἱ σιδηροὶ βραχίονες χαλκῶν ἐκατογγείρων, ἐκβιαζόμενον ὑπὸ τοῦ δεσμώτου υἱοῦ τοῦ αἰθέρος, τοῦ πολυδυνάμου ἀτμοῦ.

Ἡ πνοή του ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐκατὸν εἰκοσι πυροβόλων του ὡς ἐκ σκληρῶν τρισεγγίστων, καὶ ἀποκρίνεται ὑπερηφάνως πρὸς τὴν βροντήν. (1) Ὁ ὤκεανὸς προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀποπλανήσῃ εἰς τὴν φοικαλέαν ἀπειρίαν τῶν κυμάτων του, ἀλλὰ τὸ γιγαντώδες τοῦτο σῶμα ἔχει ψυχὴν, τὴν πυξίδα του, συμβουλεύουσιν αὐτὸ καὶ δεικνύουσιν εἰς αὐτὸ τὸν βορρᾶν ἀείποτε· εἰς τὰς ζοφεράς νύκτας οἱ φανοὶ του ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀστέρας. Οὕτω λοιπὸν κατὰ τοῦ ἀέρος ἔχει τὸ σχοινίον καὶ τὸ ἄστρον, κατὰ τοῦ ὕδατος ἔχει τὸ ξύλον, κατὰ τοῦ βράχου ἔχει τὸν σίδηρον,

(1) Ὑπελογίσθη ὅτι εἰς χειρετισμοὺς, ἀντιχειρετισμοὺς, εἰς τιμὰς βασιλικὰς καὶ στρατιωτικὰς, ἀνταλλαγὰς φιλοφρόνων πατάγων καὶ κρότων, σύμβολα θημοταξίας, τύπους λιμεναρχικῶν καὶ φρουραρχικῶν, ἀνατολὰς καὶ δύσεως ἡλίου χαιρετιζόμενας καθ' ἑκάστην παρὰ παντὸς φρουρίου καὶ παντὸς πολεμικοῦ πλοίου, κτλ. κτλ. ὁ πολιτισμένος κόσμος καίει πυρὶν καὶ ἄλλων τὴν ὑφήλιον κατὰ πᾶν ἡμερονύκτιον δι' ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδας πυροβολισμῶν ἀνωφελῶν· πρὸς ἕξ φράγγα ἑκάστον, γίνονται 900,000 φράγγων καθ' ἡμέραν, ἡ τριακίσια ἑκατομμύρια κατ' ἔτος ἀπεργόμενα εἰς καπνόν!

τὸν χαλκὸν καὶ τὸν μόλυβδον, κατὰ τῆς σκοτίας τὸ φῶς, κατὰ τοῦ ἀπείρου μίαν βελόνην. Περιπλέον δὲ ἔχει ἰδίαν θέλησιν, τὸ πηδάλιον.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ.—Ἐὰν ἡ ὑπερτάτη Πρόνοια ἐδώρησεν εἰς τοὺς θνητοὺς ἡμᾶς τέρψιν, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν δίκαιον ἂν ὀνομάσωμεν θεῖαν, εἶνε ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως μετὰ τῆς μουσικῆς ἠνωμένης.

Ἐὰν δὲ ἡ ποίησις δὲν ἦνε μάταιον λεξιδίων καὶ ἤχων ἄθροισμα, εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ φαινότερος καὶ στιλπνότερος τῆς ἀνθρωπίνης ιδέας ἱματισμὸς. Εἶνε αὕτη ἡ εἰς τὴν μουσικὴν δανείζουσα τὴν ἀρμονίαν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζομεν οὐράνιον ἐλλείπει λέξεως καταλληλοτέρας. Μάγισσα εἶνε ἡ ποίησις! Αἱ αἰσθήσεις ἐκστατικαὶ ἀκροῶνται τὴν εὐρυθμίαν τῆς, ἐνῶ ἡ ψυχὴ πορίζεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὕψος καὶ τόνου νέον. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ποίησει λησμονεῖ τὴν ὕλην του, θέλγεται, μεθύει, μυεῖται μυστήρια· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πλέον ἄνθρωπος· διάλεκτον Θεοῦ ἀκροᾶται, μετέχει Θεοῦ!

Τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰ σπάργανα ἐνανούρισεν ἡ ποίησις, καὶ μετὰ τὴν διάλεκτον τῆς Σειρήνος ταύτης ἱκανὸν καιρὸν ἐλάλει ἡ πρώτη. Τὴν σήμερον θέλομεν τὴν φιλοσοφίαν ξηρᾶν· ἀλλὰ διατί; Ἄν αὕτη ἦνε ὁ ὑπέρτατος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας βαθμὸς, καὶ περιέχῃ τὸ ἐξοχὸν τῆς ιδέας, πῶς νὰ μὴ τὴν ἐνώσωμεν μετὰ τὴν περιέχουσαν τὸ ἐξοχὸν τοῦ φρασικοῦ ποίησιν; πῶς νὰ μὴ συμμιγνύωμεν τὸ κρίνον μετὰ τὸ ῥόδον; πῶς, διαιρούντες αὐτὰ, τὰς χαριτάς των νὰ ἐλαττώσωμεν;... ἔχομεν οἱ ἄνθρωποι ἡμεῖς τόσα οὐράνια δῶρα, ὥστε τινὰ ἐξ αὐτῶν ν' ἀπορρίπτωμεν δικαίως ὡς περιττὰ, ἢ κινδυνεύει ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὁπότεν μετὰ δύο συνάμα τὴν προσβάλλωμεν γόητρα;

Τιμῶμεν οἱ πολλοὶ τοὺς Κλοψτόκους, τοὺς Μίλτωνας, τοὺς Λαμαρτίνους, καὶ, εἰς τὸ γένος μας ἀρτίως, τοὺς ἀδελφοὺς Σούτσους καὶ λοιποὺς τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος ἀξίους ὀπαδοὺς. Διατί;—Διὰ τί ἄλλο παρὰ διότι, ἐνώσαντες τὴν μεταφυσικὴν μετὰ τῆς ποιήσεως, προσεκάλεσαν εἰς πλουσίαν μὲν, ἀλλὰ λιτὴν φιλοσοφικὴν τράπεζαν, καὶ τὸ ἀπλούστερον τέκνον τῆς γῆς. Διότι ἐνεθύμισαν εἰς αὐτὸ, καὶ εἰς βραχὺ χρόνον διάστημα, ὅτι εἶχεν ἐντὸς τῆς καρδίας του εὐγενές τι, τὸ ὁποῖον ἀίφνιδίως θεωρεῖ διερμηνευόμενον εἰς τὰς πρὸ ὀφθαλμῶν του σελίδας. Καὶ, τέλος πάντων, διότι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζόφου ἐμπήξαντες τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ὑπεράνω ἡμῶν ἀχλὺν, διέβρῆξαν μέρος αὐτῆς, ὡς ἤθελε τις κάμει ἐπὶ χαρτίνου οὐρανοῦ, καὶ ἔδειξαν ἡμῖν τὸ ὑπεράνω σέλας· δὲν ἐσχότισαν μέχρις οὗ φωτίσωσι, οὔτε ἐπαρουσίασαν ὄλον τὸ φῶς διὰ μιᾶς ὥστε νὰ θαμβώσωσι.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΟΥ.—Ὅστις θέλει νὰ μείνῃ ἐνάρετος, δὲν πρέπει νὰ λυπητῆ τὰς χεῖράς του.

— Ἡ πτωχεία καὶ ἡ φιλαρέσκεια εἰσὶ δύο ἐλέγρια σύμβουλοι· ἡ μὲν κακίζει, ἡ δὲ κολακεύει.

— Εὐμορφος κόρη ξανθὴ μετὰ λαμπροὺς ὀδόντας, ὅσον πτωχὴ καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἔχει διὰ προῖκα καὶ χρυσίον καὶ μαργαρίτας· τὸ χρυσίον εἶνε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, οἱ δὲ μαργαρίται ἐντὸς τοῦ στόματός τῆς.

— Ἐργάζεται τις διὰ νὰ ζῆσῃ, ἐράται δὲ πάλιν διὰ νὰ ζῆσῃ· διότι καὶ ἡ καρδία ἔχει τὴν πεινάν τῆς.

— Ἡ περιέργεια εἶνε καὶ αὕτη λαίμαργία· τὸ βλέπειν ἐστὶ καταβιβρώσκειν.

— Ματαίως οἱ ἄνθρωποι λαξέουμεν ὅσον κάλλιον δυνάμεθα τὸν μυστηριώδη λίθον, ἐξ οὗ εἶνε κατεσκευασμένος ὁ βίος ἡμῶν· ἡ μέλαινα τῆς εἰμαρμένης φλέψ ἀναφαίνεται ἀείποτε.

— Καθὼς οἱ ἀδάμαντες εὐρίσκονται εἰς τὰ σκότη τῆς γῆς, οὕτω καὶ αἱ ἀλήθειαι εὐρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς διανοίας.

— Ἡ γυνὴ εἶνε ἐπίβουλος καὶ σκολιά· ἀποστρέφεται τὸν ὄφιν ἀπὸ φθόνου, διότι ἔχει τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα.

— Τινὲς ἄνθρωποι εἰσὶ κακοὶ μόνον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ φλυαρήσωσιν. Ἡ ὀμιλία των εἰς τὰς συναναστροφὰς δύναται νὰ ἐξομωθῆ μετὰ τὰς ἐστίας ἐκείνας, αἵτινες καταναλίσκουσι πολλὰ ξύλα τάχιστα· χρειάζεται καὶ εἰς αὐτοὺς πολλὴ καύσιμος ὕλη, καὶ καύσιμος ὕλη εἶνε ὁ πλοῦσιον των.

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ, μεταφρασθεῖσαι κατ' ἐκλογὴν ἐμμέτρως ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Βλάχου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Δ. Α. Μαυρομαμάτη. 1864.

Ὁ Κ. Ἀγγελοῦ Βλάχου, πρὸ πολλοῦ γνωστὸς εἰς τὸν ποιητικὸν καὶ φιλολογικὸν ἐν γένει κόσμον, δημοσιεύων τὴν ἀναγγελλομένην ἐμμετρον μεταφράσιν τῶν Λαμαρτινέων Μελετῶν, παρέχει εἰς τὸ Πανελλήνιον ἀριστουργήματα τῆς Γαλατικῆς μουσῆς τοῦ ἐνδόξου μὲν ποιητοῦ, ἀτυχοῦς δὲ πῶς πολιτικοῦ καὶ προκατελημμένου ἱστοριογράφου Ἀλφόνσου Λαμαρτίνου. Οἱ ποιηταὶ, λησμονοῦντες συνήθως τὰ ἐγκόσμια καὶ ἀναρρίχόμενοι εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν, τὸν Παρνασσὸν, καθίστανται οἱ πολλοὶ πένητες· καὶ τοῦτο ἔπαθεν ὁ ταλαίπωρος Λαμαρτίνος. Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε κάπως ποιητικὸν καὶ τὸ πάθημα τοῦτο, ἡ δὲ ποίησις παραφέρει τὸν ἄνθρωπον, παρεωράθησαν ἐν τοιαύτῃ παραφορᾷ αἱ μισελληνικαὶ προλήψεις τοῦ ποιητοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ του, ὁδὸς δ' εἶπεν καὶ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν του, διὰ τοῦτο καὶ μετ' εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἀναγινώσκειται καὶ ὑμνεῖται ὑπὸ Ἑλλήνων ἢ Γαλλικῆ του Μοῦσα, καὶ χάρις πολλῇ ὀφείλεται τῷ ἐξελληνίσαντι αὐτὴν Κ. Βλάχῳ· χαίρομεν δὲ χαρὰν μεγάλην διότι ἐπλουτίσθη καὶ διὰ τοῦ βιβλίου τούτου ἡ ποιητικὴ ἡμῶν φιλολογία.

Λέγοντες δ' ἐπλουτίσθη, ἐννοοῦμεν τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν· διότι ἀληθῆ θησαυρὸν μετὰ πλείστης φιλοπονίας ὁμοῦ καὶ φιλοκαλίας ἀνεσκαψεν ἐπὶ ζένου ἐδάφους, μετέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διεσκέυασεν εἰς κόσμον τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν ὁ μουσοπόλος τοῦ Λαμαρτίνου μεταφραστής. Ὅταν ὁσημέραι πολλαπλασιάζηται παρ' ἡμῖν ὁ ποιητικὸς θίασος, καὶ τοσοῦτοι οἱ στρηλατούμενοι δρᾶττωσι τὴν λύραν διὰ νὰ ψάλλωσιν, ἀλλὰ τότε πρῶτον ἀνακαλύπτωσιν ὅτι δὲν ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ θέλησις καὶ ὁ οἰστρος των, ὠφελιμώτατον δύναται νὰ τοῖς εἶνε νὰ ἴδωσι πόσον πυκναὶ, πόσον ὕψηλα καὶ ποικίλα εἰσὶν αἱ ιδέαι τῶν ποιητῶν, οἵτινες εἶνε τοῦ

ὄνοματός τούτου ἀληθῶς ἄξιοι, καὶ νὰ γνωρίσωσι προσέτι ὅτι δὲν ἀρκοῦσιν αἱ ἰδέαι μόναι ἄνευ τῆς ἐντελείας περὶ τὴν μορφήν, ἣν ἐνδύονται. Ἡ ἰδέα καὶ ἡ μορφή αὐτῆς εἰσι συμφυῆ εἰς τὴν ποίησιν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν λυρικὴν, ὡς εἰσὶ καὶ εἰς τὴν γλυπτικὴν.

Καὶ τὰς μὲν ὑπερφυσίαις ἐμπνεύσεις τοῦ Λαμαρτίνου κατοπτρίζει ἀκριβέστατα ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Βλάχου. Ἦς πρὸς τὸ ἐνδύμα δ' αὐτῶν, ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ τὸ ἴδιον, διότι μετάφρασις εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἀπόδουσι καὶ μεταμφίεσις. Ἄλλ' εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ ἀξιολογότης τοῦ ἔργου τοῦ Κ. Βλάχου, ὅτι ἀντὶ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος, ἣν φέρουσι τὰ ἔπη τοῦ Λαμαρτίνου, τῆς ὑφασμένης ἐκείνης δι' ἀρμονίας καὶ ἀκρίτων, τῆς καταστίκτου διὰ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ ἀντὶ τοῦ μὴ ἀδομένου ἐκείνου ἄσματος, τὸ ὁποῖον περιβάλλει πάσας τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Γάλλου Πινδάρου καὶ ὅπερ ἠναγκάζετο νὰ διασχίσῃ ὁ μεταφραστής, ἀντικατέστησεν ἐπιτυχῶς ἀρμονίαν ἀντὶ ἀρμονίας, καὶ διεποίκιλε τὸν ῥυθμὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης οὕτως, ὥστε ν' ἀποδώσῃ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνας τὸ πλεῖστον τῶν ἐξωτερικῶν χαρίτων, ὧν τὰς ἐστέρει διὰ τῆς ἐτέρας. Πλέον τούτου οὔτε δύναται νὰ ζητηθῇ οὔτε δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὑπὸ μεταφραστοῦ.

Ἐν γένει δὲ δυνάμεθα συνοψίσει ὅτι, ὁ ἀναγινώσκων τὰς *Μελέτας* ἐν τῇ πρωτοτύπῳ καὶ λαμβάνων μετὰ ταῦτα ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν μετάφρασιν, εὐρίσκει ἐν αὐτῇ οὐδὲν ἦττον ἢ αὐτὸν τὸν Λαμαρτίνον, ἀποβαλόντα τὴν Γαλατικὴν τήβεννον καὶ ἐνδυσθέντα τὸν Ἑλληνικὸν τρίβωνα. Ἡμεῖς, εἴτε ἐξ ἀναισθησίας εἴτε ἐκ πεζότητος, δὲν συγκινούμεθα εὐκόλως ἐκ τῶν φθόγγων τῶν λυρῶν καὶ τῶν κυμβάλων καὶ τῶν ἀλλαγαμῶν, τῶν ἐχόντων τὴν κατοχὴν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κυριότητα τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν αὐτῷ δὲ χοροπηδῶντων αὐθαδῶς καὶ ὑπὸ συρφετώδους ὄχλου θαυμαζομένων νέων ποιητῶν. Πλὴν ἄλλ' ὅμως διετέθημεν ἀλλοίως πως καὶ συνεκινήθημεν ἀναγινόντες τὰς μεταπεφρασμένας μελέτας τοῦτο δὲ ἴσως διότι δὲν φαίνεται πολλὴ ἡ ὑπόκρισις καὶ πολὺ τὸ βεβιασμένον ἐν αὐταῖς. Φαίνονται φυσικαί αἱ ἐκφράσεις τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας τοῦ ποιητοῦ, νηπιόθεν δὲ ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὴν ἄτεχνον καὶ ἀφελῆ ἀλήθειαν. Ὁ Λαμαρτινίζων δὲ μεταφραστής συνετέλεσεν εἰς τοῦτο πολὺ, διότι πιστῶς, ὅσον δίδονται ποιητῆ, ἐξεκένωσεν εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν τοὺς στόνους καὶ τὰ ῥήματα τῆς καρδίας τοῦ συναδέλφου του.

Τῇ μετάφρασει προτάσσεται ποιητικὴ προσφώνησις τῷ ποιητῇ Λαμαρτίνῳ, λίαν μετριοφρόνως γεγραμμένη, ὥστε ὁ ἀναγνώστης, ἀντὶ νὰ ἀφαιρέσῃ μέρη ἐγωΐσμου, ὡς συνήθως γίνεται, προσθέτει μᾶλλον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξίαν τινὰ ἀθῶως δὲ ἐγράφη οὕτω, διότι οἱ ποιηταὶ δὲν εἶνε συνήθως πονηροί. Νομίζομεν δὲ ὅτι τὸν μέγιστον περὶ τῆς προσφωνήσεως ταύτης ἐκφράζομεν ἔπαινον, λέγοντες ὅτι εἶνε ἀξία τοῦ ποιητοῦ, πρὸς ὃν ἀποτείνεται, καὶ κατ' οὐδὲν κακοφωνοῦσα πρὸς τὴν ἀρμονίαν τῶν ἀριστουργημάτων, ἐν οἷς κατατάσσεται.

Πεζότερον δὲ εἰπεῖν, ἡ μὲν μετάφρασις περιποιεῖ τιμὴν τῷ Κ. Ἀγγέλῳ Βλάχῳ, ἡ δὲ ἔμμετρος ἀφιέρωσις καλῶς χοροστατεῖ ἐν τοῖς Λαμαρτινείοις ποιήμασι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ἈΣΤΡΑΙΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΜΑ'.)

Ε'.

Μήτηρ ἐκπνεύουσα.—Κόρη πενθοῦσα.—Πατὴρ μετανοῶν.

Κεῖται εἰς μαῦρον θανάτου στῶμα
ἐντὸς θαλάμου γνωστῆς οἰκίας
γυνὴ πρεσβυτίς, τῆς ἀγωνίας
τὸ τελευταῖον πίνουσα πόμα.

Ἐπάνωθεν τῆς δακρυρροῦσα
ἴσταται κόρη ἀγνή, ὠραία.
Ποία ἡ κόρη; τίς ἡ πενθοῦσα;
Ὡ! σὲ γνωρίζω καλῶς, Ἀστράια!

Βρέχεις μὲ πύρινα δάκρυά σου
τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρὸς σου
ὠχρὰ, ἡ θάλλουσα παρειά σου,
θολὸς ὁ πύρινος ὀφθαλμὸς σου.

Ἐκλαυσε νήπιον εἰς τὸν τάφον
πατρὸς ἀγνώστου τοσαῦτα ἔτη,
καὶ τὸν φυγόντα μακρὰν ζωγράφον
καὶ ἐραστὴν σου θρηνητὴς εἰσέτι.

Ὁἴμοι! ὦ! οἴμοι! δύστηνον κάλλος,
δύστηνος κόρη, πικρὰ νεότης!
τῆς τύχης ἀκαμπτος ἡ σκληρότης,
τοῦ βίου τούτου μέγας ὁ σάλας!

Ἐνῶ ἡ κόρη, πικρῶς σιγῶσα,
τὴν ἐπιθάνατον παρετήρει,
τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἔχουσα πλήρη
ἀπὸ δακρῶν νάματα τόσα!

ἡ τοῦ θαλάμου ἀνοίγει θύρα,
καὶ πολιοῦρις ἀνὴρ προβαίνει.
Ἡ ἐπιθάνατος τείνει χεῖρα,
καὶ τὸν ἐμβάντα, ὅστις προσμένει

παρὰ τὴν θύραν, σταθεὶς ὡς λίθος,
καλεῖ πλησίον καὶ μαραμμένον
στόμα καὶ χεῖλος καὶ πάλλον στήθος
αὐτῆ ἀνοίγουσα πρὸς τὸν ξένον,

« Ἦλθες, Νικία; ἐγκρίως φθάνεις!
« (λέγει) — Ναι, ἦλθον. Πάσχεις; — Ἐκπνεῖ!
— « Λυποῦμαι... Κλαίεις; — Κλαίω, ναί! κλαίω!
— « Καὶ τί μ' ἐζήτεις; — Τώρα μανθάνεις.

— « Ἀκούω λέγε. — Ἐλθε πλησίον!
« σῦρε τὴν ἔδραν ἐδῶ ἐκείνην
« παρὰ τὴν ἄχαριν ταύτην κλίνην. »
εἶπεν ἐκείνη μεστὴ δακρῶν.

Σύρει τὴν ἔδραν ἐκεῖνος, κύπτει
καὶ μὲ τρεμοῦσας ἰσχνὰς παλάμας
τὸ πρόσωπόν του κύπτων καλύπτει,
σκληρὸς, ἀμειλικτος ὡς ἀδάμας.

« Νικία! λέγει ἀγωνιώσα
« ἡ ἀσθενοῦσα πρεσβυτίς ὦρα,
« πρὶν ἢ σιγήσῃ αὐτῆ ἡ γλώσσα,
« νὰ σοὶ ἐκθέσῃ ὀλίγα τῶρα.

« Τὸν οἶκον τοῦτον μισεῖς, Νικία;
— « Ναί! — Πλὴν δικαίως; — Σὺ τὸ γνωρίζεις.
— « Ἄλλ' ἀπατάσαι, καὶ ἀδικία
« εἶνε μέγιστη αὐτό. — Νομίζεις;

— « Νομίζω; ὄχι, εἰμὶ βεβαία.
— « Ἄς σοὶ λαλήσουν οἱ δύο τάφοι!
— « Ἡ σπάθη μᾶλλον, ἣτις ἐδάφη
« εἰς αἶμα ἀθῶων. — Λαμπρὰ ἰδέαι!

— « Ποθεῖς νὰ μάθης λοιπόν; — Τὸ ποῖον;
— « Ὅτι ἀθῶος ὁ σύζυγός μου.
— « Ἄ! (εἶπ' ἐκεῖνος τὸ οὖς του ξύων),
« ἄκουσον τοῦτο! ἦτο ἐχθρὸς μου!

— « Ὁ συκοφάντης τῆς Κλεονίκης
« ὁ σύζυγός μου δὲν ἦτο! — Κρίμα!
(εἶπεν ὁ γέρον ἐξῶν.) — Καὶ θῦμα
ἀδικον ἦτο... — Τῆς θείας δίκης.

— « Ὅχι! ἀνάνηδες αὐτὸ, Νικία!
« Ποθῶ, σοὶ λέγω, πρὶν ἀποθάνω,
« πρὶν ἢ πετάξω ἐκεῖ ἐπάνω,
« νὰ μάθης ποῖος ἦτο αἰτία. »

Παλαιωθέντος χάρτου ἐν τμημα
πρὸς τὸν Νικίαν δίδει ἐκείνη.
Ἄπὸ τῆς ἔδρας ὁ γέρον κλίνει
καὶ τὸ λαμβάνει. — « Ὡ! εἶνε κτήμα

« (ἐκείνη λέγει) αὐτὸ τὸ τμημα
« τοῦ χάρτου μέγα, κληρονομία,
« ἦν ἐγκατέλειπε πρὶν εἰς μνήμα
« τὸν πέμψης, πνέων ὀργῆν, Νικία!...

« Λάθε καὶ ἴδε!... » Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς
ἐδῶ ἐκόπη, συνωφρυώθη
ὠχρὰ, ἀκίνητος ἐξηπλώθη
καὶ ἐσιώπησεν ἡ πρεσβυτίς.

Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ἐκπνεούσης
ἡ σιωπῶσα Ἀστράια πίπτει,
καὶ τὰ παρθένα τῆς στήθη τύπτει
χάριν τῆς φίλης μητρὸς θνησκούσης.

Ἀπλήστως βλέπει τοὺς χαρακτῆρας
τοὺς γεγραμμένους ἐκεῖ ὁ γέρον,
καὶ πρὸς τὰ ὕψη ἐξαίφνης αἴρων
τὰς γηραιάς του νεορῶδες χεῖρας,

« Κύριε! (ἐκραξε παραφόρως.)
« Ἡμαρτον, Κύριε! σύγγνωθί μοι!
« Ἄδικον αἶμα ἔχουσα, οἴμοι!
« ὁ κεραυνός σου ποῦ ὁ πυρφόρος;

« Κεραύνωσόν με, Θεε! Συγγώρει,
« ψυχὴ ἀγία τοῦ Ἰακίνθου!
« Πόμα πικρότερον τῆς ἀψήθου
« ἔπιον σήμερον. Καὶ σὺ, κόρη,

« καὶ σὺ, πρεσβυτίς, θρηνησάτε με!
« Ἄϊμα ἀθῶων μὲ πνίγει, αἶμα!
« καὶ τὸ νεκρόσθεστον βλέπω βλέμμα
« τοῦ Ἰακίνθου! Ὡ! σῶσατέ με!

« Κόρη, συγγνώμη! Ποθῶ νὰ κλαύσω,
« καὶ τὸν πατέρα σου νὰ θρηνησῶ!
« ποθῶ συγγνώμην νὰ τῷ ζητήσω,
« τὴν κεφαλὴν μου ποθῶ νὰ θραύσω! »

Ἐκ τοῦ ληθάργου ἡ ἀσθενοῦσα
ἠγέρθη αἴφνης, καὶ μετὰ κόπου
εἰκόνα μίαν τοῦ Θεανθρώπου
ἀσπαζομένη δακρυρροῦσα,

« Συγγνώμην (εἶπε) ποθεῖς, Νικία;
« τὸν Φαίδωνα σου καὶ τὴν Ἀστράϊαν
« ἔνωσον. Τοῦτο ὡς τελευταίαν
« εὐχὴν μου δέξαι... » Καὶ ἡ ἀθλίη

εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θγατρός τῆς
θανάτου ὕπνον ἀπεκοιμήθη
οὐδὲ ν' ἀκούσῃ κἄν ἠδυνήθη
τί ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὅστις,

γονυπετήσας πρὸ τοῦ κραθβάτου,
ὠρκίσθη, κλαίων ἀπὸ καρδίας,
μετὰ τῆς νόμφης καὶ ποιητρίας
νὰ συνενώσῃ τὸν Φαίδωνα τοῦ.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΑΡΕΡΓΑ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΚΛΟΠΑΙ.

Καλόγηρός τις, ἀφοῦ ἐγέμησε τὸν κορβανὰν του ἀπὸ τὰ ἐλέη καὶ τὰς προσφορὰς τῶν πιστῶν, μὴ ἔχων ποῦ νὰ τοποθετήσῃ τὸν θησαυρόν του, ἦλθεν εἰς ἀπόκεντρον τι μέρος τοῦ μοναστηρίου του καὶ χαλάσας τὸν τοῖχον, ἔθεσεν αὐτὸν ἐκεῖ ὡς ἐν ἀσφαλεῖ κιβωτίῳ. Ἦς σημεῖον δὲ ἀλάνθαστον τῆς ἀκεραιότητος τοῦ περιεχομένου, ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ ἐξῆς Γραφικὸν ῥητόν: « Ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκᾶν τὸν Κύριον. » Ἐτερος καλόγηρος, σκανδαλισθεὶς φαίνεται ὡς ἐκ τῆς περιέργου ἐκείνης ἐπιγραφῆς, ἦλθε μίαν τῶν ἡμερῶν ὄρθρου βαθέως καὶ πάντων κοιμωμένων εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ, ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς ἡρεμίας καὶ τοῦ σκότους, ἀπεκύλισε λάθρα τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ ἀφήρесе τὸν θησαυρόν ἡρίσας δὲ πάλιν μετὰ προσοχῆς τὴν ὄπην, ἐπέγραψεν ἀντὶ τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς τὸ: « Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται. » Ὁ δυσυχῆς ἰδιοκτῆτης ἔμεινε κεραυνόπληκτος, πληροφορηθεὶς ψηλαφητῶς τὸν δόλον μὴ ἔχων δὲ τίποτε ἄλλο νὰ πράξῃ, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ σταυροκοπηθεὶς, ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ βασιλίςσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ παρευρίσκετο εἰς τὸ θέατρον, ἀνθρωπὸς τις παρετήρησεν ἐν τινι θεωρείῳ ἐπηρμένην τινὰ Κυρίαν, ἣτις ἐζήτει νὰ κάμῃ μεγάλην ἐπίδειξιν μὲ ζευγὸς ἀδάμαντινων βραχιολίων. Μετεμφισθεὶς λοιπὸν εἰς βασιλικὸν θεράποντα, παρουσιάζεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεως μετ' εὐγενείας εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς φιλοκόσμου Κυρίας ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, ἣτις, παρατηρήσασα δὴθεν τὴν ὠραιότητα τῶν βραχιολίων τῆς, ἐξέφρασε τὴν ὑψηλὴν τῆς ἐπιθυμίαν νὰ περιεργασθῇ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ Κυρία ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐκβάλλῃ ἐν ἐκ τῶν βραχιολίων τῆς καὶ νὰ τὸ ἐγγχειρίσῃ εἰς τὸν ὑποτιθέμενον ἀπεσταλμένον τῆς βασιλείσεως, ὅστις, ἅμα λαβὼν αὐτὸ, ἐγένετο ἄφαντος.

Τὴν ἐπαύριον, ἐνῶ ἡ Κυρία ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τὸ νὰ κλαίῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φιλάτου τῆς βραχιολίου, παρουσιάζεται πρὸς αὐτὴν στρατιώτης, στελλόμενος ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγῶ τῆς Ἀστυνομίας, ὅστις ἤρχετο νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὴν προτεραίαν εἶχον συλλάβει κλέπτην τινὰ ἐξερχόμενον τοῦ θεάτρου μὲ πολλὰ βαρύτιμα κοσμήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρέθη καὶ ἐν βραχιόλιον, τὸ ὁποῖον ὠμολόγησεν ὁ κλέπτης ὀνομαστὶ ὅτι ἦτο ἰδικὸν τῆς. Προσέθετο δὲ ὅτι ἦτο ἐπιφορτισμένος παρὰ τοῦ ἀρχηγῶ νὰ τῇ ἐγγχειρίσῃ ἐπιστολὴν, δι' ἣς παρεκαλεῖτο ἡ Κυρία νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν κομιστὴν τὸ ἕτερον βραχιόλιον ὅπως τὸ παραβάλλωσι, καὶ οὕτω πεισθῶσι περὶ τῆς γνη-

σιότητα και τῆς ταυτότητος τῆς ἰδιοκτησίας. Δύναται πᾶς τις νὰ φαντασθῆ τὴν χαρὰν τῆς Κυρίας καὶ τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καθὼ μὲλλουσαν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῶν σφοδρῶν ἐπιπλήξεων τοῦ συζύγου της διὰ τὴν μωρὰν της εὐπιστίαν. Ἀλλ' ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἦτο συνάδελφος τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς βασιλείας, καὶ τὸ δοθὲν βραχιόλιον ὑπέγηε πραγματικῶς νὰ εὕρῃ τὸ ζεῦγός του ἀλλ' ἀνεπιστρεπτί.

Ἐκκλησιαστικὸς τις, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ δάσους, ἀπαντᾷ κλέπτην τινὰ, ὅστις, ἀρκεσθεὶς νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ μόνον τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλ' ὁ καλὸς ἱερεὺς, μᾶλλον πειραχθεὶς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς τοῦ κλέπτου παρὰ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐπανωφορίου του, στοχάζεσθαι ὅτι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ σώσῃ τὸν κλέπτην εἶνε νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ ἐπανωφόριον. Ὅθεν στραφεὶς λέγει πρὸς αὐτόν: «Φίλε μου, τὸ ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον μὲ ἐπῆρες, σοῦ τὸ χαρίζω. — Ἐπειδὴ, πάτερ μου, εἶσαι εἰς τὴν στιγμὴν τῆς γενναϊότητός σου, ἐπαναλαμβάνει ὁ κλέπτης, θέλω νὰ ὠφελῶμαι ἐξ αὐτῆς.» Καὶ, ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, τοῦ ἀφαιρῆ εὐθὺς καὶ τὸ ἐνδυμᾶ του. Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς, αἰσθάνομενος τὸ ψῦχος, ἠσθάνθη ἐπίσης ψυχρανομένην καὶ τὴν γενναϊότητά του, διὸ καὶ λέγει πρὸς τὸν κλέπτην ὅτι τὸν ἐπειδύτην του δὲν τοῦ τὸν εἶδιδε καὶ ὅτι ἤθελε τοῦ τὸν ἀπαιτῆ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. — «Ἐπειδὴ μοῦ δίδεις πίστιν, πάτερ μου, ἕως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀποκρίνεται ὁ καλὸς κλέπτης, θέλω σοῦ ἐπάξει καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδυμᾶτα.» Καὶ ἐξεγύμνωσε τὸν δυστυχῆ κληρικὸν μέχρι τοῦ ὑποκαμίσου.

Ἐνας κατεργάρας, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ζεῦγος ὑποδημάτων, ἀφοῦ ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν σύντροφόν του τὰ μέσα ἅτινα ἐσκέφθη διὰ νὰ προμηθευθῆ αὐτὰ, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ὑποδηματοποιῦ καὶ δοκιμάζει πολλὰ ζεῦγη ὑποδημάτων, ἕως οὗ εὐρίσκει ἐν, τὸ ὁποῖον τῷ ἠρμοζεν ἀκριβῶς. Ἀφοῦ ἔκαμε βήματά τινὰ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου διὰ νὰ ἰδῆ ἂν τὰ ὑποδήματα δὲν τὸν ἐσφιγγον, πλησιάζει εἰς τὴν θύραν, ἅπου ὁ παραφυλάττων σύντροφός του εἰσέρχεται μεθ' ὀρμῆς καὶ τῷ καταφέρει ἐν καλὸν ῥάπισμα. — «Στάσου, στάσου, ἀχρεῖς! κράζει ὁ ἄλλος, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβᾶ!» καὶ ἀμέσως τρέχει κατόπιν του. Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ γείτονες συνάζονται περὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς, ἐννοήσας τὸν δόλον καὶ ξεκαρδιζόμενος διὰ τὸ συμβᾶν, τοῖς λέγει: «Θὰ τὸν πιάσῃ, εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν πιάσῃ, διότι φορεῖ νῆα ὑποδήματα.» Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ὑποδηματοποιὸς δὲν εἶδε πλέον τὸν πελάτην του, καὶ ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἀνταλλαγὴν τῶν λαμπρῶν ὑποδημάτων του μετὰ τὰ παλαιολιπαύματα τοῦ κατεργάρου.

Γνωστὴ καὶ παροιμιώδης ὑπάρχει ἡ μανία τῶν Βρετανῶν εἰς τὸ στοιχηματίζεσθαι, ἢ περιδίδοσθαι, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

Γευόμενος μίαν τῶν ἡμερῶν Ἄγγλος τις ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ἔλαθε συνομιλίαν μετὰ τινῶν γειτόνων αὐτοῦ, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ ἐνδυμᾶτός των ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ναυτῶν· ἐπόμενον ἄρα ἦτο νὰ συνδιαλε-

χθῶσι περὶ ναυτικῶν γυμνασίων καὶ περὶ κολυμβήματος. Ὁ Ἄγγλος ἔλεγε ὅτι ἦτο ἄλλος Δήλιος κολυμβητής, καὶ δὲ συζητοῦντο μάλιστα ὅτι ἔμενον ἀκινδύνως πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης· ἐπειδὴ δὲ οἱ ναῦται ἐδίσταζον, τοῖς ἐπρότεινε νὰ στοιχηματίσωσιν εἰκοσι λίρας στερλίνας, καὶ οὗτοι ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ ἐν Ἀσνιέρη σχολεῖον τῆς κολυμβητικῆς, ὅπου ὁ Ἄγγλος ἀποδυθεὶς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐβύθισθη. Μετὰ κατάδυσιν, διαρκέσασαν σχεδὸν τέσσαρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀνέβη νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος. Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν, παρατηρήσας πανταχοῦ, δὲν εἶδεν οὔτε τοὺς ἀντιπάλους του, οὔτε τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιόν του, οὔτε τὸ βαλάντιόν του, οὔτε αὐτὰ τὰ ἐνδυμᾶτά του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κερδήσας τὸ στοιχημα εὐδιάσθη νὰ παρουσιασθῆ ὅπου ἔδει διὰ νὰ καταγγείλῃ τοὺς κλέπτας, φορῶν μόνον τὸ ἐνδυμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐρυθρῶσι νὰ προφέρωσιν ἢ νὰ ἀκούσωσι προφερόμενον αἰ συμπολιτίδες του.

«Τὰ ὠμολόγησες ὅλα; ἔλεγε σεβάσμιος πνευματικὸς πρὸς ἐξομολογούμενον ἀμαρτωλόν. — Ὅχι, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἔχω καὶ ἄλλο ἀμάρτημα ἐπιβαρύνον τὴν συνειδήσίν μου. Ἐκλεψα ἐν ὠρολόγιον, τὸ δέχεσαι; — Ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἐκπληκτικὸς ὁ προσβληθεὶς ἱερεὺς· πῶς τολμᾷς νὰ ἐξυβρίζῃς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἱερότητα τοῦ ἐπαγγέλματός μου; Ἀπόδος ἀμέσως τὸ ὠρολόγιον εἰς τὸν κύριόν του! — Τοῦ τὸ ἐπρόσφερα ἤδη, καὶ ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ τὸ λάβῃ· σὲ παρακαλῶ, δέξου το! — Παῦσε τοῦ νὰ μὲ ὑβρίζῃς! ἐπανέλαθεν ὀργίλως ὁ ἱερεὺς· ἠδύναστο νὰ τοῦ τὸ προσφέρῃς καὶ πάλιν. — Τὸ ἔκαμα, ἐπρόσθεσεν ὁ κλέπτης, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ τὸ δεχθῆ μετὰ κανένα τρόπον. — Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πᾶν, εἶπεν ὁ πνευματικὸς, σὲ ἀπολύω, ἀλλ' αὐστηρῶς σὲ ἀπαγορεύω νὰ μὴ κλέψῃς ἄλλοτε.» Ἀναχωρήσας τοῦ εἰλικρινοῦς ἀμαρτωλοῦ, ὁ ἱερεὺς παρετήρησεν ὅτι τὸ ὠρολόγιόν του, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζε νὰ κρεμᾷ εἰς τὴν κερπίον, εἶχε γίνεαι ἄφαντον, καὶ τότε ἐνόησεν ὅτι ὁ κλέπτης τοῦ τὸ ἐπρόσφερον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸ δεχθῆ.

Ἄνθρωπός τις, ἀναγνούς ἐν τινι ἐφημερίδι ὅτι εὐρών τις τραπεζιτικῶν γραμμῶν διακοσίων λιρῶν ἐπιστρέφει αὐτὸ εἰς τὸν κύριόν του, ἐὰν αὐτὸς περιγράψῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ χαρτονομίσματος, διηυθύνθη αὐθημερὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰδοποιήσαντος ἐφ' ἀμάξης καὶ κομφῶς ἐνδεδυμένος, ζητῶν τὸ γραμμάτιον. Ὁ εὐρέτης ἐρωτᾷ αὐτὸν νὰ τῷ εἴπῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ χαρτονομίσματος· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀποκρίνεται ὅτι τὸν μὲν ἀριθμὸν δὲν δύναται νὰ ἐνθυμηθῆ, ἀλλ' ἐνθυμείτο ὅτι ἦν ὑπὸ τὴν γεγραμμένον τὸ δεῖνα ὄνομα. Ὁ εὐρέτης, ὅστις ἦν κληρικὸς ἀπονήρευτος, ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸ γραμμάτιον ὅπως τὸ παρατηρήσῃ, καὶ ἐκεῖνος, ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ῥίψας, ἐπιστρέφει αὐτὸ εὐγενῶς, λέγων ὅτι δὲν ἦτο ἰδικόν του· ζητήσας δὲ συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἀπεχαίρεται καὶ ἀπῆλθε. Τὴν ἐπιούσαν στέλλει ἕνα τῶν συντρόφων του, πρὸς ὃν εἶχε φανερώσει τὸν ἀριθμὸν τοῦ γραμματίου· οὗτος δὲ, περιγράφας αὐτὸ, ἐσπετερίσθη τὰς διακοσίας λίρας παρὰ τοῦ ἀφελοῦς καὶ ἀνυπόπτου κληρικοῦ.

Τέσσαρες ἀγύρται, ἀφοῦ καλῶς ἐγεύθησαν ἐν τινι καπηλείῳ, ἐκάλεσαν τὸν ὑπηρέτην καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ γεύματος. Ὁ πρῶτος προσεποιήθη ὅτι θέτει τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπον του, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἠμπόδισεν αὐτὸν, λέγων ὅτι ἤθελε νὰ πληρώσῃ τὴν συμβολὴν αὐτός· ὁ τρίτος ἐδειξε τὴν αὐτὴν σπουδὴν, καὶ τέλος πάντων ὁ τέταρτος, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ἦττον γενναῖος τῶν ἄλλων, ἀπηγόρευσε τὸν ὑπηρέτην τοῦ νὰ λάβῃ χρήματα παρὰ τῶν ἐταίρων του. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς εἶχε προαίρεσιν νὰ ἐνδώσῃ καὶ κατήντησαν εἰς μεγάλην φιλονεικίαν, ἀποταθεὶς ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους: «Κύριοι! διὰ νὰ συμφωνήσωμεν, πρέπει νὰ δέσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑπηρέτου, καὶ ὄντινα ἐξ ἡμῶν συλλάβῃ, αὐτὸς θέλει ἀποτίσει τὴν ἀξίαν τοῦ γεύματος.» Ὅλοι ἐπευφάνθησαν εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν καὶ τὴν ἐξετέλεσαν. Ἐνῷ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἐσκάλευεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, οἱ ἀγύρται ἀπῆλθον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ὁ Κύριος τοῦ καπηλείου ἔτυχε νὰ ἀναβῆ τότε εἰς τὸ δωμάτιον, ἢ δὲ καλῆμας τυφλομυῖα, ἀκούσασα τὰ βήματά του, τρέχει πρὸς αὐτὸν, τὸν συλλαμβάνει, καὶ περισφιγγὼν αὐτὸν, «Ἄ! λέγει, σὲ θὰ πληρώσῃτε τὴν συμβολήν!» Καὶ δὲν ἠπατήθη.

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα καταστήματα τῆς Γοθεμβούργης ἔλαθε μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπιστολὴν ἐκ Λονδίνου, δι' ἧς παρεκαλεῖτο ἐπιμόνως νὰ μετέλθῃ πάντα τρόπον ὅπως ἀνακαλύψῃ νέον τινὰ Ἄγγλον, ὅστις ἐδραπέτευεν ἀπὸ τὸ κατάστημα πλουσίου τινὸς τραπεζίτου, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγνώριζον θετικώτατα ὅτι ἐπεβιβάσθη ἐπὶ Σουηδικοῦ πλοίου, ἐπίτηδες ναυλωθέντος. Ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης περιεγράφοντο εὐκρινῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἔκλεψε δώδεκα χιλιάδας λιβρῶν στερλινῶν εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια. «Ἄν ἐπιτύχητε νὰ τὸν συλλάβετε, ἔγραφον εἰς τὴν ἐπιστολὴν, περιορισθῆτε μετ' εὐγενῆ τινος τρόπον, ἀρμόζοντα εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν ἑνὸς τόσο ἀρχαίου καταστήματος, νὰ τὸν ἀναγκάσητε νὰ σᾶς ἐπιστρέψῃ τὰ κλαπέντα χρήματα, τὰ ὁποῖα θέλετε μᾶς ἐμβάσει ἀμέσως διὰ συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ σας. Ἀκολουθῶς λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τῷ μετρήσῃτε χιλίας λίβρας στερλίνας, χρεωστουμένας αὐτῷ ἐκ καθυστερούντων μισθῶν του, καὶ φροντίσατε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῆ πλέον τίποτε περὶ αὐτοῦ.»

Ὁ Σουηδὸς ἔμπορος ἐπιχειρῆσθαι πανταχοῦ ἐρεύνας, καὶ τέλος εὐρισκόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὸ χρηματιστήριον παρατηρεῖ νέον τινὰ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία ἐσυμφώνει ἐντελῶς πρὸς τὴν δοθείσαν αὐτῷ περιγραφὴν. Τὸν πλησιάζει, βλέπει ὅτι εἶνε πραγματικῶς Ἄγγλος καὶ τὸν παρακινεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ νέος προφασίζεται ἀσχολίαν, ἐρυθρᾷ, ὠχρᾷ, δακρύει· μάλιστα τέλος, πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐμποροῦ, ὁμολογεῖ ἀπὸ φόβου τὰ πάντα. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐμποροῦ, ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας του, τὸν καθικετεύει νὰ μὴ τὸν παραδώσῃ εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, λέγων ὅτι ἡ ἀνάγκη τὸν ἐβίβασε νὰ διαπράξῃ τὸ κίνημα ἐκεῖνο, καὶ ἐπὶ τέλος ἀποδίδει τὰς δωδεκάσχιλίας λίβρας, αἵτινες ἦσαν σχεδὸν ἀνέπαφοι ἐντὸς πλουσίου χαρτοφυλακίου, φέροντος τὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα τοῦ καταστήματος ὁπό-

θεν ἐκλάπησαν. Ὁ Σουηδὸς ἔμπορος τῷ κάμνει σοβαρὰς ἐπιπλήξεις ἐπὶ τῆς ἀτίμου ταύτης διαγωγῆς του, καὶ, κατὰ τὰς δοθείσας αὐτῷ ὁδηγίας, τῷ μετρεῖ χιλίας λίβρας στερλίνας, ὑποσχόμενος νὰ τῷ εὕρῃ ἐντὸς ὀλίγου κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀποβιβάσθῃ εἰς Βεγγάλην. Σπεύδει ἐν τοσοῦτῳ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν τραπεζίτην ὅτι τὰ κλαπέντα χρήματά του εὐρέθησαν, πλὴν λαμβάνει ἀπάντησιν ὅτι δὲν ἠνθούον παντάπασι τί τοῖς ἔγραφε. Τὰ τραπεζιτικὰ γραμμάτια ἦσαν ὅλα κίβδηλα, ἀλλ' αἱ χιλίαι λίβραι στερλίνας, τὰς ὁποίας ἐμέτρησε σπαρταριστὰς εἰς τὸν κατεργάρην, ἦσαν καλλίστης ποιότητος.

Κατὰ τοὺς ἐσχάτους στυγεροὺς χρόνους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὑπῆρχον ἐξ ἐπαγγέλματος πολλὰ τάγματα εὐγενῶν ληστῶν, ἐξ ὧν καὶ τὸ λεγόμενον οἱ Καμιννοκαῦσται (Chauffeurs.) Ἐμπειρότερον παρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦττον ἀπάνθρωπον καὶ ὠμόν, ἦτο τὸ διακρινόμενον μετὰ τὸ ὄνομα οἱ Ἰπνοδόται (Endormeurs.) Ἐνῷ μίαν ἡμέραν ἱατρὸς τις περιήρχετο εἰς ἕνα δημόσιον κήπον, βλέπει πλησιάζοντα ἄνθρωπον καλοενδυμένον, ὅστις, λαβὼν ἀμέσως τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς μεγαλητέρας φιλοφροσύνης. «Δὲν με γνωρίζετε, ἔξοχώτατε; τῷ λέγει. — Ὅχι, Κύριε μου, δυστυχῶς. — Δὲν εἶμαι ὁ ἔμπορος τῆς Αἰλλης Κ... ὅπου σᾶς εἶχα ἰδεῖ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν; — Ναι, ἡμῖν ἐκεῖ τρώντι τότε, πλὴν δὲν σᾶς ἐνθυμοῦμαι.» Ὁ ξένος ἔστυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του ταμβακοθήκην. «Ἀγαπᾶτε; — Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν συνειθίζω ταμβάκον. — Νομίζω νὰ ἐπίνετε πρότερον. — Πιθανόν, πλὴν τώρα τὸν ἐξεσυνείθησα. — Ἀλλὰ πῶς νὰ με λησμονήσετε τόσο πολύ! δὲν ἐνθυμείσθε ὅτι εἴμεθα μαζὴ ἐπὶ τινος καιρὸν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀρκουρείῳ Σχολεῖον; Σᾶς ἀφίνω νὰ συλλογισθῆτε διὰ μίαν στιγμὴν.»

Ὁ ἄγνωστος φίλος ἀποσύρεται, ὁ δὲ ἱατρὸς προχωρεῖ συλλογίζομενος περὶ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης παλαιᾶς γνωριμίας. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τὸν ἀπαντᾷ πάλιν ὁ φίλος καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐτὴν συνομιλίαν, προσφέρων καὶ δευτέραν φορὰν ταμβάκον. — «Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν τραβῶ ταμβάκον, Κύριε. — Ἄ! με συγχωρεῖτε, ἔξοχώτατε, τὸ ἐλησμόνησα.» Τὸν προσκαλεῖ μετὰ τρυφῆς νὰ συνδειπνήσωσιν, ἀλλ' ὁ Ἀσκληπιᾶδης, ἀρχίσας περισσότερον νὰ ὑποπτέυηται τὸν παράδοξον τοῦτον φίλον καὶ συμμαθητὴν του, εὖρε περισσασιν νὰ τὸν ξεφορτωθῆ προσκολληθεὶς εἰς γνωρίμους τοῦ τινος Κυρίας. — «Ἀνόητος ἦθελον εἶσθαι, εἶπε πρὸς αὐτὰς περιδιαβάζων, ἂν ἐδεχόμην ταμβάκον ἀπὸ ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο ἴσως ὑπνοδότης. Τὸν ἀπεκρίθη ὅτι δὲν τραβῶ, καὶ ὅμως χθὲς ἀκόμη ἠγόρασα ὠραίαν χρυσοῦν ταμβακοθήκην ἀντὶ πενήντα λουδοβικίων. — Δυνάμεθα νὰ τὴν ἴδωμεν, ἔξοχώτατε; εἶπε μία τῶν Κυριῶν. — Διατί ὄχι, Κυρία μου;» Ὁ ἱατρὸς βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐρευνᾷ πανταχοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τῆς βαρυτίμου ταμβακοθήκης, εὐρίσκει γραμμάτιον, ἐνῷ ἦσαν γεγραμμέναι βιαίως διὰ μολυβδοκονδύλου αἱ ἐξῆς λέξεις: «Ἀφοῦ, Κύριε Δόκτωρ, δὲν τραβᾶτε πλέον ταμβάκον, μάταιον βάρος σᾶς εἶνε ἡ ταμβακοθήκη.»

Τὴν θέσιν τῆς ἐπιφυλλίδος κατέχει σήμερον φανταστικόν τι χάριεν διηγημάτιον, ὕπερ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ διὰ τὴν Ἐπτάλοφον μουσοτραφῆς τις Κυρία, καὶ τὸ ὁποῖον προθύμως δημοσιεύομεν, τὸ μὲν ποιικιλίας χάριν, τὸ δὲ ὅπως μὴ ἀφροντάρωμεν τὴν ἀρκούντως μοχθήσασαν ἀνώνομον Κυρίαν.

Ο ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΪΔΕΛΒΕΡΓΗΣ

Α.

Κατὰ τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Ῥήνου, μετὰ τῆς πόλεως Βιγκένης καὶ τῆς Μαργεντίας, ὑπάρχει μέλας εἰς βράχους σχηματίζων ἀκρωτήριον, ἐνθα τὰ κύματα διαδρόγγουνται μετὰ πατάγῃ. Ἐνταῦθα τὸ πᾶν εἶνε μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον. Οἱ βοσκοὶ, ὀδηγοῦντες τὰ ποίμνια των, ἀπομακρύνονται μὲ πρόμον ἀπὸ τὰ φοδερὰ ταῦτα μέρη, καὶ οἱ θαλασσοπόροι, παρεκτρέπόμενοι τῆς πορείας αὐτῶν, σταυροκοποῦνται διὰ νὰ μὴ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀφριζούσης ὀνίης· καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πτηνὰ ἐπιπετοῦσι μὲ ὄλον τὸ τάχος τῶν πτερύγων των, ἀφίοντα τὸ πένθημον προνόμιον τοῦ κατοικεῖν τὴν ἐπάρατον ταύτην ἀκτὴν εἰς τὰς γλαυκάς καὶ τοὺς νυκτικόρακας. Ὁ ἄξενος οὗτος καὶ φρίκην μέγρην τῆς σήμερον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Γερμανίας ἐμποιοῦν βράχους, κεκαλυμμένους ἀπὸ πρασινωπὸν βρόνον, ἕξει κατὰ τὴν βᾶσιν τοῦ γατῶν τῆ καὶ βαθύτατον ἄνοιγμα, ὅπου τὸ ὑψοῦ γίνεταί μετὰ μυκηθμοῦ ὡς εἰς βάραθρον. Ἐπὶ τῆς ὕψους καὶ φυσικοῦς τοῦ βράχου τούτου κορυφῆς ἐπέεραν τινὰ ἐκλήθητο νέος σκεπτικός, οὐτις τὸ βλέμμα ἐβύθιζετο εἰς ἀπεράντους θεωρίας. Ἡ μέλινα κόμη τοῦ ἐκυματίζετο εἰς τὸν ἄνεμον ὁμοία μὲ φανταστικὸν τινα στέφανον, ἐνῶ ἡ σελήνη ἐφωτίζε μὲ τὰς ὄχθρας ἀκτινάς της τὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν ἀνάστημά του, τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτεν ἱμάτιον ἐκ μαύρου βελούδου.

Καὶ ποῖον μὲν ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν ὄνειροπολήσεών του, οὐδεὶς ἐγνώριζε· μόνον δὲ ἐκ τῶν ὑποκείμενων ἀναστεναγμῶν του καὶ τῶν πεπληρωμένων ἀδυναμιᾶς καὶ πυρὸς βλεμμάτων του ὑπέθετε τις ὅτι τὸ κοινὸν πάθημα, ὃ ἔβρις, εἶχε προσβάλει τὴν καρδίαν του, καὶ ὅτι ἡ καρδία αὕτη, μαζὴν ὡς τὸ περιβάλλον τὸ σῶμά του ἱμάτιον, ἦτο καθημαγμένη ὑπὸ θανατηφόρου καὶ ἀνιάτου πηλῆος. Τὸν εἶπον ὅτι ἡ ὥραία Ἰωαννίτσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὀροκόμητος, εἶχε σὺζευθῆ παρὰ τὴν θέλησίν της τὸν ἄγριον Βαρῶνον τοῦ Ῥέιμβεργ, ὅστις εἶχε φέροι αὐτὴν εἰς τινὰ φρουραλικὴν κατοικίαν τῶν προγόνων του, καί μιν εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐν Γερμανίᾳ χωρίων του. Ἐνεκα τούτου ὁ νέος μὲ τὸ ἐκ βελούδου ἱμάτιον ἦτο κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν παραδομένος εἰς βαθύτατους ἰσοθασμοὺς, ἐπακουσθῶν τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ καθήμενος ἀδιαφόρως ἐπὶ τοῦ ἐπικινδύνου βράχου. Μεσονύκτιον ἤδη ἐστήμιναι τὸ μεμακρυσμένον ὠρολόγιον τῆς Βιγκένης, ὅστις τὴν μελαγχολικὴν ἠγῶν ἔφερον ὁ ἄηρ συγκεχυμένη μετὰ τοῦ θορύβου τῶν καλάμων καὶ τῶν ὀρηκτικῶν κυμάτων, ὅπως ἐκ μέσου τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἀνεφάνη αἴφνης διαφανὴς ἀτίμδος, ὅστις, λαθὼν μετὰ μικρὸν μορφὴν ἀνθρωπίνην, ἐπροχώρησεν ἐν σιωπῇ πρὸς τὸν ὑπὸ φρίκης ἐντρομιον γενόμενον καὶ μὴ δυνάμενον ὀπισθοχωρήσαι νεανίαν. Εἶτα φωνὴ διαπερατικὴ καὶ καθαρὰ ὡς ὁ φλοισβὸς πηγῆς τινος ἠκούσθη παρὰ τὰ ὕδατος:

«Τὶ κάμνεις ἐκεῖ, Οὐίλφρτε; εἶπεν ἡ φωνή, καὶ διὰ τί σκέπτεσαι διὰ τοὺς ἀπόντας; Ἰπάρχει κόσμος, ὅπου τὰ πάντα λησμονεῖ τις.» Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν ζυφύριων, ἄρκει νὰ μειδιάσῃ τις ὀλίγον διὰ νὰ χυθῇ περὶ αὐτοῦ τὸ μειδιᾶμα, καὶ ἄρκει νὰ ἐπιθυμήσῃ μόνον τὴν εὐδαιμονίαν διὰ νὰ ἀποθῇ εὐδαίμων. Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν νέαν ταύτην πατρίδα! Αἱ συντροφίαις μου εἶδον τὴν

» σκιάν σου ἀνταντακλωμένην εἰς τὸ βάθος τῶν ὑδάτων· αὕτη ἔμεινε » κεγαραγμένη ἐπὶ τῆς ἀργυροχόρου ἀμμου τῆς κατοικίας μας. Ἐλθὲ, » Οὐίλφρτε! Θέλωμεν περιβληθῆ μετὰ ἀρέσκοντά σοι ἱμάτια. Λευκὸ- » τᾶται ὡς ὁ κρῖνος καλύπτει καὶ στέφανον ἐκ κοραλλίων ὁλοῦν ἀπο- » τελεῖ τὸν καλλιωπισμὸν μου, καὶ ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ μᾶς » ἀφήσῃς. Ἄγωμεν, Οὐίλφρτε! τί ἀργοπορεῖς; Δὲν ἀκούεις τὰς » φωνὰς τῶν συντρόφων μου, αἱ ὁποῖαι σὲ προσκαλοῦσι; δὲν ἐπιθυ- » μεῖς νὰ ἐπανόρθῃς ὑπὸ τὰς διαφανεῖς, ἐκτάσεις τῶν ὑδάτων τὴν ἐπὶ » γῆς μηχανήν σου, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἠμπορέσῃς ποτὲ πλέον νὰ » ἐπανεὐρῆς ἐπ' αὐτῆς; Ἄ! πόσον ἀδικεῖς τὸν ἑαυτὸν σου, Οὐίλ- » φρτε! Ἐλθὲ, ἐλθὲ! ἄρκει ὀλίγον νὰ μειδιάσῃς ἐκεῖ κάτω, διὰ νὰ » μειδιάσῃ τὸ πᾶν περὶ σέ, καὶ ἄρκει μόνον νὰ ἐπιθυμήσῃς τὴν εὐ- » δαιμονίαν, διὰ νὰ κατασταθῇς πραγματικῶς εὐδαίμων!

Καὶ ὁ Οὐίλφρτος, τὸ μέτωπον ἔχων περιεχυμένον ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἠσθάνθη ψυχρὰν τινα χεῖρα σύρουσαν αὐτὸν ἀκουσίως πρὸς τὰς ἀγανεὶς ἀβύσσους τῶν θαλασσίων ὑδάτων. Μάστιγ ἠθέλησε νὰ ἀνισταθῇ ἡ χεῖρ, καὶ τοὶ τρυφερὰ καὶ μικρὰ, τὸν ἔτριψε μετ' ὑπερ-φυσικῆν δύναμιν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη μεγάλη κραυγὴ, ἣν ἐπηκολούθησε πτωχὸς βαρέως τινὸς σώματος ἐντὸς τοῦ παρλάζοντος ὕδατος· ταύτοχρόνως δὲ λεπτοτάτη τις καὶ ὡσεὶ θνήσκουσα ἐντὸς τῶν καλάμων φωνὴ ἐπιθύριζεν ἠδέως: «Ἐλθὲ, ἐλθὲ, Οὐίλφρτε! ἄρκει νὰ ἐπιθυμήσῃς τις μόνον τὴν εὐδαιμονίαν διὰ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων.»

Β.

Ἐν τούτοις οἱ σπουδασταὶ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Εἰδελβέργης, μὴ βλέποντες ἐπανερχόμενον τὸν σύντροφόν των Οὐίλφρτον, ἀπέ-θασον πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὸν ἐπανεὐρῶσιν· διὸ καὶ ἔφαλλον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς πόλεως νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ὁ δὲ Οὐίλφρτος, σπυρόμενος ὑπὸ τῆς θαλασσίας Νύμφης, ἐληθμονήσεν ὁλοτελῶς τὰ ἐπίγεια ἀντὶ τοῦ ἀγνώστου κόσμου, εἰς ὃν εἰσῆρχετο.

Ἐξαπατηθεὶς ἀπὸ τὸ ἔξογον κάλλος τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ὕπτατας, ἔξη τεχνιτὴν τινα, οὕτως εἶπεν, ὑπαρξῶν, ἣν ἐνέπνευσεν αὐτῇ ἡ νέα καὶ θελκτικὴ Νύμφη τῶν ὑδάτων. Ὁλονεν σπυρόμενος ὑπ' αὐτῆς, κατέβη εἰς γῶρας γοητευμένας δι' ἄτραπῶν κατὰ κεκαλυμμένον ἀπὸ λιθόφρα καὶ κοράλλια. Ἡ χρυσόχρους ἄμμος, ἐφ' ἣ ἐγλίστρα, ἦστροπεν ἀπὸ ἄπειρα χρωματισμένα κοργύλια, ἕχθους διαφόρου με-γέθους ἐπαύον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅθεν διήρχετο, καὶ αἱ στίλβουσαι λεπίδες τῶν ἐξεθαμβῶντων τὰ βλέμματά του διὰ τῶν ἰδιοτρόπων ἐλιγμῶν των τὰ κύματα παρεμέριζον εἰς τὴν διάβασίν των καὶ ἐσηματίζον εἶδος σκυροῦ θόλου, εἰς τὸν ὅποιον τὸ φῶς εἰσέδουε διὰ μυστηριωδῶν ἀκτίνων.

Ὁ Οὐίλφρτος ἐθεώρει σιωπηλῶς τὴν θελκτικὴν ὀψηλὸν του, ἣτις τὸν ἔσπευ πάντοτε μειδιῶσα, καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸν ψαῦσιν καὶ τὰ βλέμματά ἡ καρδία του ἔπαλλε σποδρῶς. Πλὴν πῶς διετέθη, ὅπου τὸν αἴφνης παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά του ἓν θαυμαστὸν παλάτιον!

Ἰπὸ τὰς ἐκ στυλίου κρυστάλλου στοᾶς, ἀντακλῶντος πάντα τὰ γρώματα τοῦ οὐρανόου τόξου, πληθῆς νεανίδων περιετολῆζε τὴν βασιλίαν τῶν θαλασσίων νυμφῶν καὶ ὑπερέει εἰς τὸν καλλιωπισμὸν τῆς ἡ δὲ νεαρὰ βασιλίσα, καθήμενη ἢ μᾶλλον ἐξηλιωμένη ἐπὶ αἰῶρας, κατεσκευασμένης ἐκ ποταμίων φυτῶν, καὶ τὴν ὅποιαν ἐπεσκάδα στέφανον ἐκ νυμφαίας καὶ κοραλλίων, ἔφερε νὰ κυματίζωσι τὰ ὠραῖά της ἐξέπλεκτα μαλλιά, εἰς τὰ ὅποια αἱ Νύμφαι προσεκόλλουν πολυτίμητους μαργαρίτας. Ἐθεώρει δὲ ἐκτυτὴν ἐντὸς κατόπτρου ἐκ χονδρῶ ἐστιλβωμένου ἀδάμαντος, περιεκλεισμένου ἐντὸς στεφάνης ἐκ κλάδου κοραλλίου.

Διαφανὴς πέλοπος καλύπτων τὸ σῶμά της καθίστα αὐτὸ λευκότερον. Μόλις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο δεκαοκταετής· οἱ μεγάλοι της κυανοὶ ὀφθαλμοὶ, κεκαλυμμένοι ὑπὸ μακρῶν φαῶν βλεφαρίδων, παρεῖχον αὐτῇ ἔκφρασιν ἀφάτου γλυκύτητος· ἡ εὐθεῖα καὶ λεπτὴ βίς αὐτῆς, οἱ ῥοδόχροι ῥιθίνες της, οἱ λεπτοὶ καὶ μαργαροειδὲς ὀδόντες της καὶ τὰ κοράλλια γελίτης ἦσαν ἐν καλλίστῃ ἁρμονίᾳ μὲ ἐν θελκτικώτατον ὄψεις προσώπων. Τίποτε χαριέστερον ἀπὸ τὸν λευκότερον τράχηλόν της, ἐπιστηριγμένον ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ὤμων της μὲ τὸν μαγευτικώτερον τρόπον, ὅπου τὸν μύλις δύνανται νὰ φαντασθῶσιν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γλύπται εἰς τὰ ἀριστουργήματά των. Ἄμα παρηγήσθη εἰσερχόμενον τὸν Οὐίλφρτον ἐμειδιάσεν οὐράνιον μειδιᾶμα, καὶ προσηύρασα πρὸς αὐτὸν, ἔξέτεινε τὴν ῥοδόχρουν καὶ ἀπαλὴν χεῖρά της, καὶ τὸν προσεκάλεσε διὰ χαριέστερης τινὸς χειρονομίας νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον της. Ὁ νεανίας ὑπήκουσε μετὰ προθυμίας, αἱ δὲ ἀκόλουθοι τῆς βασιλίσης ἀπομακρυνθεῖσαι ἀφήσαν αὐτοὺς μόνους.

Ἡ νεαρὰ καὶ ῥοδόχρους βασιλίς ἀνέλαθε πρώτη τὸν λόγον, καὶ μετ' ἠπερσαστικῆν καὶ ἤδεῖτο φωνὴν τὸν εἶπεν: «Ἐπεθύμησα νὰ σὲ

» ἴδω, Οὐίλφρτε, διότι αἱ θεράπειαι μου, παίζουσαι ἐντὸς τῶν κα- » λάμων, μοὶ ὠμίλησαν περὶ σοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἀληθῶς βλέπω » ὅτι δὲν μετ' ἠπάτησαν, καὶ εἶμαι ὑπερευχαριστημένη.» Ὁ Οὐίλφρτος ἠθέλησε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' αὕτη ἐξηκολούθησεν: «Ἡξέρις ὅτι εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ βασιλεῖον τὰ πάντα ὑπέκουσιν εἰς τὴν ἐλαχίστην ἰδιοτροπίαν μου; Ὁ Ῥήνος μὲ πάντα καὶ ταράττει- » ται, ἢ γαλιτῆ καὶ καθυδραῖ, ἅμα ἢ χεῖρ μου ἐκταθῇ πρὸς αὐτόν! » Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀνισταθῇ εἰς τὴν θέλησίν μου, καὶ δύναμαι » νὰ τιμωρῶ ἐκείνην, ἣτις ἠθέλε φωραθῇ ἕνοχος τῆς ἐλαχίστης » ἀπειθείας, κάμνουσα αὐτὴν νὰ ἐπναλάθῃ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν » ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη· εἰς τρόπον ὅστε νὰ μετανοήσῃ πικρῶς ἐπὶ τῆς » γῆς διὰ τὸ πρὸς τὴν ἀνασάν της σφάλμα. Μὲ αὐτὰ τίποτε ἄλλο » δὲν θέλω νὰ σοὶ φανερώσω, Οὐίλφρτε, εἰμὴ ὅτι ἡ ἰσχὺς μου εἶνε » ὑπερτάτη καὶ ἡ θέλησίς μου ἀκαταμάχητος. Εἶμαι ἢ βασιλίσα » τῶν θαλασσῶν. Τὰ πλοῦτή μου εἰσὶν ἄπειρα, ὅλα δὲ τὰ καταπον- » τιζόμενα πλοῖα ἀνήκουσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου· ὁ χρυσός, τὸ » κοράλλιον, οἱ πολύτιμοι μαργαρίται, ὅλα αὐτὰ χρησιμεύουσιν εἰς » τὸ νὰ παρέχωσι πόσον τὸν ἰδικὸν μου στολισμὸν ὅσον καὶ τῆς » Αἰλῆς μου. Μᾶς εἶνε ὄλιως ἀδύνατον νὰ ζήσωμεν οὔτε μίαν στιγ- » μὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ » βᾶσανα φέρεῖ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀπομακρυσμένη ἠγῶ. Καὶ σὺ αὐτός, » Οὐίλφρτε, ἐλεηνολόγηες πρὸ ὀλίγου τοὺς θνητούς, εἰς τρόπον ὅστε, » λαθοῦσα οἶκτον διὰ σέ, σὲ προσεκάλεσα ἐνταῦθα. Εὐχαριστῶ, Οὐίλ- » φρτε, διότι ἐνέδωκας εἰς τὴν παρᾶκλήσιν μου!... Ἡδὴ δὲ μόνη » μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ κατασταθῇς πραγματικῶς εὐδαίμων. Εἶμαι » νέα, καὶ μετ' ἔγωγον ὠραία! θέλει νὰ συμμεθέξῃς τοῦ θρόνου » μου, δεχόμενος τὴν χεῖρά μου;»

Ὁ νέος σπουδαστής, καταγοητευθεὶς ἀπὸ τὴν φωνὴν καὶ τὰ θελ-γητρα τῆς νέας Νύμφης, ἔλαθε τὴν μικρὰν καὶ τρυφερὰν αὐτῆς χεῖρα μετὰ παραφορᾶς, καὶ τὰ καταβλήσεν εἰς δῆλωσιν τῆς συγκαταθέ-σεως τοῦ. Παράτα ἠκούσθη μελωδικωτάτη ἁρμονία ἐξ αὐλῶν ἀπὸ καλάμων κατεσκευασμένων καὶ Διολικῶν κινυρῶν, τὰς ὁποίας συνώ-δουον διὰ τῶν οὐραίων μελωδῶν των αἱ φωναὶ γυλίων παρθένων. Τὸ φανταστικὸν παλάτιον ἐφάνη καταπλημμυρούμενον ὑπὸ ἀδάμαν-τίνων φωτῶν, ὅσοτερά καὶ εὐδὴς αὔρα διήλθε διὰ τῆς μελανῆς κό-μης τοῦ Οὐίλφρτου, ὅστις ἠσθάνθη ἐκτὸν μετασχηματισθέντα ἐξ ὀλοκλήρου εἰς διαφορετικὴν τινα οὐσίαν, διότι ἐληθμονήσεν πλέον τὸν εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν βίον, ὃν ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς.

«Καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν ἡ βασιλίσα τῶν ὑδάτων, ἕως οὐ ἐτοι-» μᾶσαι τὸν νομίμων μου στολισμὸν, θέλω σὲ προσφέρει ἐν γαμή-» lion ὀρωρον· φοβομένη μήπως λύπη τις ἢ ἀνάμνησις τοῦ κόσμου » ὃν ἀφήκες σὲ καταστήσῃ κατηφῆ, θέλω σὲ δώσει θεραπεῖαν εἰς τὸ » ἐνδεχόμενον τοῦτο πάθος σου τῆς νοσταλγίας. Λάβε αὐτὸ τὸ κά-» τοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ βλέπῃς πᾶν ὅτι συμβαίνει ἐπὶ τῆς » γῆς, καὶ ὅα ἀκούῃς πάντα ὅσα λέγουσι καὶ διανοοῦνται ἐκεῖ. Εἶμαι » ὑπερβέβια ὅτι τοσοῦτον θὰ σὲ θελήξῃ τὸ θαυμασιον τοῦτο ὄργανον, » ὅστε θὰ μὲ εὐχαριστῆς δι' ἐνός σου μειδιάματος, καὶ τοῦτο θέλει » εἶσθαι ἡ ἀνταμοιβή μου. Χαῖρα, Οὐίλφρτε! χαῖρα, μηχανή μου! » τὸ ἐσπέρας θὰ ἐπανεῖθω, καὶ τοῦ λοιποῦ θέλωμεν εἶσθαι ἀγύριστοι.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Νύμφη ἐγένετο ἀφανής, ἀφήσασα εἰς χεῖρας τοῦ Οὐίλφρτου τὸ μαγικὸν κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον ἔμειλε νὰ ἐξεικον-νίσῃ εἰς αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀνεκτιμήτου κρυστάλλου τοῦ το παρελθόν.

Γ.

Ἄμα ὁ Οὐίλφρτος εὐρέθη μόνος εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ταύτην Ἐδῆμ, ἤρχισε νὰ θαυμάζῃ ὅλας αὐτῆς τὰς ὠραιότητας καὶ νὰ δια-τρέχῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη· καθόσον δὲ ἐπροχώρει, τὰ ὕδατα ὑπεγύρουν μετὰ σεβασμοῦ, σχηματίζοντα ἀμφοτέρωθεν τοῖχον σκυρῶν καὶ σιλ-πνῶν. Κάποτε ἀνίεντα τῆς δὲ κάκεισε διαγεστατάς πηγὰς, αἵτινες ἀνε-πνῶν σπιθηροβούλουσιν ὡς χρυσοειδὲς θύσανοι. Καὶ ἄλλοτε μὲν εὕρισκε χάλικας τοῦ Ῥήνου, ἐξ ὧν οἱ λιθογλύφοι τῆς Φραγκφόρτης κατεσκευάζον ἀδάμαντας, ἄλλοτε δὲ μικρὰ τεμάχια χρυσοῦ, τὰ ὅποια ἐκύλιεν ὁ ποταμῶς. Καὶ ἐδῶ μὲν σωροὶ χρυσοῦ νομισμάτων καὶ ταλ-λήρων παρουσιάζοντο εἰς τὴν ὄρασίν του, ἐκεῖ δὲ πλοῖα ἀνεστραμμέ-να, τῶν ὁποίων τὰ ἐλαφρότερα ζύλα παρέφερον μακρὰν τὰ κύματα, καὶ διὰ τῶν συντετριμμένων πλευρῶν τῶν ὁποίων ἐχύνετο ἀφθόνως τὸ πολύτιμον μέταλλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἦσαν φορτωμένα· συνεχῶς ἐθεώρει διερχομένην ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς των τὴν σκιὰν ἑλάφρας ἕλεμου, κυ-λιομένης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων. Τὰ ἐξείρετα πράσινα χόρτα, οἱ λευκοὶ χάλικες, ἡ ἀρχυρόχρους ἄμμος ἀπετέλουσαν δι' αὐτὸν παράδοξον ψηφωτὸν τάπητα.

Ἄλλ' ὅτι, πρὸ πάντων ἐκίνει τὸν θαυμασμόν του ἦσαν αἱ ἀβρόπο-δες Νύμφαι, τῶν ὁποίων ἐθεώρει τὰ θελκτικὰ παίγνδια· αὗται ἔτρεγον ζωηρότατα καὶ ἐλαφρὰ κεκαλυμμένα ὑπὸ μακροῦ καὶ διαφανοῦς πέ-πλου, καὶ δι' ἐνός κυπτήματος καλάμου ἔκμανον νὰ ἀναπνῶσιν ἢ νὰ ἐξαρνήζωνται διαγυγὰς καὶ ψυχραὶ πηγαὶ. Οἱ ῥοδόχροι λεπτοὶ πό-δες των μύλις ἠγγίζον τὴν ὕψαν ἄμμου, καὶ πάραυτα ἐφύοντο γυλίων εἰδῶν θαλάσσια ἀνθή· ἦσαν ἐστολισμένοι μὲ νεόδαστα λευκῶα, ἔφε-ρον εἰς τὰς χεῖρας πλεκτὰ ἐκ κοραλλίων ψέλλια, καὶ στεφάνους ἐκ μωσούτου ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλὰ εἰς ἐλαφρότερα περιεφέροντο ἐπὶ τῆς ἀντιόδους γλῶσσῃ, τῆς φουομένης εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων, ἀνακινούσαι τὰς μικρὰς πτέρυγας των ὡς θαλάσσια σιλφίδες.

Ὁ Οὐίλφρτος ἐθαύμαζε τοὺς λαμπροὺς καὶ γλυκεῖς ὡς σαπφεί-ρους καὶ σμαράγδων ὀφθαλμούς των. Οἱ ὠραῖοι στρογγύλοι βραχιονῆς των περιεστρέφοντο μετὰ χάριτος, βοθηθῶντες αὐτὰς εἰς τὸν κυκλικὸν γόρον, ὃν ἐσχηματίζον κατὰ τὸν ἦχον τῶν ἀοράτων κινυρῶν· οἱ δὲ κύκλοι, τοὺς ὁποίους ἀπετέλουσαν, ἀργοὶ καὶ ἐμμετροὶ τὸ πρῶτον, ἐλάμ-θανον ὀλίγον κατ' ὀλίγον κίνησιν γοργοτάτην, καὶ ἐτελείωνον διὰ τα-χίστων ὡς τὸν ἀνεμοστρόβιλον κορδακισμῶν, δίκην εὐρύτατου πινδὸς ἐκ λευκοῦ ἀτμοῦ στεφάνου, ὅστις δὲν ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ εἰμὴ μόνον τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν σιωπῇ.

Ὁ Οὐίλφρτος, ἀπορροφηθεὶς ἐκ τῶν θαυμασίων τούτων, ἐληθμό-νησε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ μαγικὸν κάτοπτρον του. Ἐν τούτοις, πε-ριεργεῖα φερόμενος, ἠθέλησε μετὰ μικρὸν νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν του, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς. Καὶ πρῶτον μὲν ἔστρεψεν αὐτὸ πρὸς τὴν Ἐιδελβέργην· τὸ ἀμειδῆς κάτοπτρον παρέ-στισσε πιστῶς τὰ περί τὸ πνευματικὸν τῆς Εἰδελβέργης καὶ τοὺς συμμαθητὰς του, ὅτινες, ἀκουμβισμένοι ἐπὶ τῶν μακρῶν ἐκ δρυὸς τραπέζων τοῦ ζυθοποιοῦ Πέτρου, ἐπίνον εὐθυμούντες καὶ χαρμόμενοι τὸν ἀξιόζηλευτον τῆς μαθητείας βίον των.

«Εἰς ὕψαινον τοῦ Οὐίλφρτου! ἀνεκράξεν ὁ εὐκρινέστερός του φί-» λος· πολλὸ καλὰ ἔκαμεν ὅπου ἀφήκεν αὐτὴν τὴν ζωὴν! Νὰ σᾶς » εἴπω τὴν ἀλήθειαν; μᾶς ἐλύπει πάντοτε ἡ σκυθρωπὴ καὶ σοβαρὰ » ψυχογνωμία του.»

«Καὶ ὅμως, ἐπρόσθεσεν ἕτερός τις, κενὸν τὸ ποτήριόν του, » δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα τῶν νεανίδων τῆς » Εἰδελβέργης προσηλθόντο εἰς αὐτὸν μόνον.»

«Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἀνταπεκρίνετο σγεδὸν εἰς αὐτὰ, ἀντεῖπε τρί-» τος τις, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὀνόμαζον ἢ ὠραία ἄρκτος τοῦ Μέλανος » δάστου. Τὶ τὰ θέλετε, εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ἀφοῦ τὸ ἔλλαψεν ἀπὸ » τὸ μέσον μας. Ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του!»

«Ζήτη ἡ εὐθυμία!» ἐκραξάν πάντες ἀνίσταμενοι καὶ ἐν γοργῷ, ὅλα δὲ τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν, καὶ ὁ ζῦθος ἐξέχευεν ἄτμους ἐκ τῆς κρυσταλλίνης του φυλακῆς, ὁ δὲ ζυθοποῖος Πέτρος ἐτριβε τὰς χεῖράς του ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Φαίνεται, ἐσκέφη ὁ Οὐίλφρτος, ὅτι πολὺ ὀλίγον μὲ λυποῦνται ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰς ὄχθρας τοῦ Νεκκάρου!... Ἄς ἴδωμεν τώρα πρὸς τὴν Μαργεντίαν, ἐπρόσθεσε διευθύνων τὸ κάτοπτρόν του πρὸς τὴν πό-λιν ταύτην τῆς γεννήσεώς του. Τότε εἶδεν ἐντὸς τοῦ μεγάλου θαλά-μου τοῦ συμβολαιογράφου του πληθῶν ἀνθρώπων ἐνασχολουμένων, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα ἐφαρμόζοντο ὑπὸ χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως. Ὁ μὲν ἔλεγεν εἰς τὸν γείτονά του: «Εἶμαι πρὸς μητρὸς ἐξάδελφος τοῦ » μακαρίτου, καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ ἀναλογήσουν τούτλαχιστον δεκά χι- » λιᾶδες τᾶλληρα.»

«Ἄ! ἐγὼ ἐξ ἄπαντος ἐλπίζω, ἀπῆντα ἄλλος, ὅτι θέλει μὲ » ἀναλογῆσαι τὸ διπλοῦν· ἔχω ἀνάγκην αὐτῶν τῶν χρημάτων διὰ » νὰ ἀναειῶσω τὸ ἐμπόριον τῶν ὑφασμάτων μου.»

Παρέει δὲ εἰς ἓκ των πλησιεστέρων συγγενῶν τοῦ μακαρίτου ἐμειδία μὲ ὕψος ὑποκριτικῶν, λαμβάνων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ συμβο-λαιογράφου γυλίων διακοσίους χρυσοῦς φριδρίκους, ὡς μερίδιον τῆς κληρονομίας του. «Ποῖα ἀστασία τοῦ κόσμου! ἐπιθύρετε, ῥίπτουν » τὰ χρήματα εἰς τὸ βύρσινον σακκίον του. Ἴδου ἀνέλπιστος τύχη! » Πλὴν τί διάβολος τὸν ἐκατέβη νὰ ὑπάγῃ νὰ αὐτοχειριασθῇ τό- » σον νέος!»

«Καὶ τί θέλατε νὰ κάμη; ἀντεῖπεν ἕτερός τις ὕψηλός καὶ » ἰσχυρὸς ἢ το μόνος, ἐλευθερός, ὀρφανός, κάτοχος τοσοῦτον πλού- » του, τὸν ὁποῖον δὲν ἤξευρε πῶς νὰ διαθέσῃ. Ἐκτός τούτου ὁ θά- » νατός του ὄχι μόνον εἰς κανένα δὲν εἶνε ἐπιδολαθῆς, ἀλλ' ἀνέστησε » καὶ τόσους ἄλλους. Ἴδου, παραδείγματος χάριν, ἐγὼ κληρονομῶ » τὸ ἐν Βόννη δάστος του καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ὠραίαν ἔπιυλιον.»

«Ἐγὼ, ἐπρόσθεσε πολυάσκαρὸς τις Κυρία μὲ ἀγκυλοειδῆ μύτην » ὡς τὴν τῶν σαρκοφάγων ὄρνεων, θὰ γίνω οὐλοέσιποινα τῆς ἐν » Βιγκένη οἰκίας του, ἢ κάλλιον θὰ μεταμορφώσω εἰς διάστημα ἐνός

» Έτους τούς λίθους αὐτῆς εἰς ὠραία καὶ στιλπνότεα ὀλοστρογ-
» γυλα φλωρίνα. »

Τέλος πάντων ὅλα αἱ συνδιαλέξεις κατήντων εἰς τὴν ἦττον ἐπιεικῆ
ταύτην διαπασῶν, καθ' ἣν ἕκαστος ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ἴδιον συμφέρον
καὶ αὐτὰ δὲ αἱ καλλιπάρειοι κόραι τῆς 'Ειδελβέργης, λητμονήσασαι
τὴν ὠραίαν τῶν ἄρκτων τοῦ Μέλανος δάσους, εἶχον ὑποσχεθῆ τὴν
καρδίαν καὶ τὴν χειρὰ τῶν εἰς ἄλλους μνηστῆρας, ἢ εὔρισκον ὑπὸ
τὰς πτελέας τοῦ Νεκκάρου μὲ τί νὰ διασκεδάσωσι τὴν περαστικὴν
λύπην τῶν.

Ὁ Οὐίλφριδος, κατακυριευθεὶς ὑπὸ τῆς φαντασίας, ἐζήτησε τότε
νὰ μάθῃ τί συνέβαινε εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀντεραστοῦ του, ὅστις, εὐ-
τυχέστερος ἀπὸ ὅλους, εἶχε συζευχθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ 'Οροκόμη-
τος. Πλὴν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία του, ὅταν παρετήρησε τὸν
σκληρὸν Βαρῶνον τῆς 'Ρεϊμβέργης σύροντα τὴν νέαν σύζυγόν του
εἰς τὸ ἀγυρωμένον πυργίδιον τοῦ ἀπροσίτου παλατίου του; Ἡ ζη-
λοτυπία τοῦ γέροντος Βαρῶνου ἔκαμνε αὐτὸν νὰ δυσπιστῆ καὶ εἰς
αὐτὰς τὰς μᾶλλον ἀθώας ἰδέας τοῦ ταλαιπώρου θύματός του! Ἄλλ'
ἢ δεινοπαθοῦσα Ἰωαννέτα ἐσκέπτετο πάντοτε περὶ τοῦ Οὐίλφριδος,
καὶ διετήρει εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας τῆς τὸ ὄνομά του καὶ τὴν
εἰκόνα του. Εἰς τρόπον ὥστε ὁ Βαρῶνος ἔβλεπε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν
ἤγαπᾶτο παρ' αὐτῆς, καὶ ἡ λύσσα του ἐφθάνεν ἐκ τούτου εἰς τὸ μὴ
περαιτέρω.

« Περὶ τίνας σκέπτεσαι, Κυρία; τὴν ἔλεγεν, ὅταν εὔρισκεν αὐτὴν
» ἐπακουμβῶσαν σκυθρωπῶς ἐπὶ τῶν ὀδοντωτῶν ἐπάλλξεων τοῦ ὕψι-
» λου τῆς ἀνδέρου; ἀναμφιδόλως περὶ τοῦ νέου ἐκείνου, εἰς ὃν σὲ
» ὑπεσχέθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Πλὴν δὲν θὰ τὸν
» ἰδῆς πλέον, Κυρία μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸν πύργον
» μου, τοῦ ὀφλοῦ τὰς ἐξόδους φυλάττουσι οἱ ἄνθρωποι μου ὡ-
» πλισμένοι. Ἄ! κλαίεις; σταμάτησον ὀγλήγωρα αὐτὰ τὰ δά-
» κρυα, διότι δὲν μὲ ἀρέσουν διόλου ἐρυθροὶ ὀφθαλμοί, καὶ δὲν ἐπι-
» θυμῶ νὰ σὲ ὑποθέτωσι δυστυχῆ μετ' ἐμοῦ! Ἐάν αὔριον σὲ ἴδω οὔτω
» σκυθρωπὴν καὶ βρεμβάζουσαν, ἢ ἀκούσω ἐλάχιστον κρότον τῶν
» λυγμῶν σου, θὰ σὲ δώσω παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, καὶ θὰ σὲ
» σύρω ἀπὸ τὴν κόμην καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν τοῦ φρουρίου! Εἴ-
» μαι σύζυγός σου, Κυρία, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ
» σὲ κάμω νὰ μὲ ὑπακούης! »

Ὁ ταλαιπώρος Οὐίλφριδος, ἀκούων τοὺς σκληροὺς τούτους λόγους
καὶ βλέπων τὴν φρικτὴν ἐκείνην σκηνὴν, ἦτις τῷ παρίστα τὴν μό-
νην γυναῖκα, τὴν ὅποیان ἠράσθη ἐπὶ ζωῆς του, τὸσον δυστυχῆ, καὶ ἡ
ὅποια μ' ὅλα ταῦτα ἦτο τὸσον ἀθώα, ἠσθάνθη καταξερσχιζομένην τὴν
καρδίαν του! Ἠθέλησε νὰ θραύσῃ τὸ κάτοπτρον, τὸ ὅποιον ἐξεκόνιζεν
εἰς αὐτὸν πιστῶς τὴν ὀλιβρωτάτην ἐκείνην πραγματικότητα, καὶ τὸ
ἔβριψε κατὰ γῆς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ βραχίονός του· ἀλλ' ἄμα
ἤγγισε τὴν γῆν τὸ κάτοπτρον, ἐλαφρότερον πτεροῦ, ἐπανῆλθεν ἀφ'
ἑαυτοῦ εἰς τὴν χειρὰ του, καὶ τότε παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου
αὐτοῦ μέρους γεγραμμένας διὰ πυρίνων χαρακτῆρων τὰς λέξεις ταύ-
τας, τὰς ὁποίας ἀφάτος τις δάκτυλος εἶχε χαραξέει ἐπ' αὐτοῦ πρὸ
ὀλίγου: « Οὐίλφριδε, Οὐίλφριδε! πολὺ περισσότερον ἀξίζει εἰς τοιαύ-
» τας περιστάσεις ἢ ὑπομονὴ ἀπὸ τὴν ὀργήν! » Αἰσχυνθεὶς διὰ τὴν πρᾶ-
» ξίν του ταύτην, ἔπαυσεν ἔκτοτε νὰ λυπῆται δι' ἕνα κόσμον ὅπου τὸ πᾶν
δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ ματαιότης, στιγμὴ καὶ θλίψις, καὶ ἀφωσιώθη ὅλος
εἰς τὸ ἐνεστὸς χωρὶς πλέον νὰ σκέπτεται διὰ τὸ παρελθόν.

Ἦδη ἡ σκιά κατεκυρίευσεν τὸ ἐκτεταμένον κράτος τῶν θαλασσῶν,
ὃ δὲ Οὐίλφριδος ἤρχισεν νὰ φοβῆται μήπως μείνῃ εἰς τὸ σκότος κατὰ
τὸν ξένον τοῦτον τύπον. Πλὴν πάραυτα φλόγες ἀνεπήδησαν αὐτομά-
τως ἐκ τοῦ μέσου τῶν στιλπνῶν τοίχων, ἕκαστον δὲ κύμα ἤναψε
φωσφορώδη τινα ἀφρόν. Πυγολαμπίδες καὶ διάφορα λαμπυρίζοντα ἐν-
τομα περιεφέροντο, ὅμοια μὲ διαθέοντες ἀστέρας· κογχύλια, ὀστρακό-
δερμα, καὶ χιλιῶν εἰδῶν ἰχθύες, παίζοντες ἐντὸς τῶν κυμάτων, ἐγά-
ραττον περὶ ἑαυτὰ φωτεινοὺς ἀλλαγὰς, ὅστινες πολυάριθμοι ὄντες ἐφώ-
τιζον τὰ βάθη τοῦ βασιλείου τῶν θαλασσῶν Νυμφῶν, εἰς τρόπον
ὥστε ὁ Οὐίλφριδος ἔβλεπε πλέον ποῖον δρόμον εἶχε νὰ διατρέξῃ διὰ
νὰ φθάσῃ εἰς τὸ παλάτιον τῆς βασιλίσσης τῶν ὑδάτων. Μετ' ὀλίγον
ἤκουσε μουσικὴν γλυκεῖαν καὶ μεμακρυσμένην, πρὸς τὴν ὅποیان διεύ-
θυνε τὸ βῆμα. Αἴφνης εἰς τὴν στροφὴν κρυσταλλώδους τινὸς δρόμου,
ἔστρωμένον ἀπὸ μωσαϊκὸν ἐκ κοραλλίου, ἀπὸ ἄμβραριν καὶ ἀπὸ ρί-
ζας μαργαρίτου ζωηρῶν χρωμάτων, παρετήρησε τὴν βασιλίσσαν, ἦτις
τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ παλατίου τῆς περιεστοιχισμένη
ἀπὸ τὴν λαμπρὰν θεραπείαν τῆς.

Ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς φιλάρεσκος ἡγεμονίς. Ἐπὶ τοῦ μακροῦ καὶ
λευκοῦ χιτῶνός τῆς, τοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ ἀπαράμιλλον κατὰ
τὴν λεπτότητα ὕφασμα, ἔλαμπε κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ στηθοδέσμου

τῆς ἀδάμαντινος σπλεγγίς, τῆς ὁποίας αἱ ἀκτίνες ἐθάμβονον τοὺς
ὀφθαλμούς. Οἱ λεπτοὶ πόδες τῆς περιεκλείοντο εἰς κοθόρνους ἐξ εὐ-
κάμπτου ῥοδογράφου κοραλλίου. Εἰς τὴν ξανθὴν καὶ μετὰ χάριτος
πεπλεγμένην κόμην τῆς ἔλαμπε διάδημά τι, συγκείμενον ἀπὸ μικρὰς
φλόγας, αἵτινες ἐσπινθηροβόλουν ἀκαταπαύστως· τέλος πάντων ὁ
νυμφικός πέπλος τῆς ἦτο ἐξυφασμένος μετ' ἐξαισίας λεπτότητος. Αἱ
θελκτικαὶ ἰέρειαι, αἵτινες ἐμελλον νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸν ὑμέναιόν
τῆς, ἦσαν ἤδη πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου, ὅπου ἔκαιον ἀρόματα ἐν-
τὸς χρυσῶν θυριατηρίων.

Αὕτη περιέμενε τὸν μνηστῆρά τῆς, ἐνῷ ἡ γὰρ κατεπλημμύρει
τὴν καρδίαν τῆς, τὸ δὲ μειδιάμα ἤστραπτεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Χο-
ρεία νεανίδων μὲ ποικιλοχρόους πτέρυγας ἐγύρευεν ἐντὸς ἀνθοδεσμῶν
ἀπαρτιζομένων ἐξ ἀγνώστων ἀνθέων, ἐνῷ ἄλλαι ἔτι ὠραιότεραι ἔψαλ-
λον ὕμνους ἐρωτικούς, τοὺς ὁποίους συνώδευον Αἰολικαὶ κινύραι καὶ
ἀπετέλουν ἀπαράμιλλον ἁρμονίαν.

Τὸ πᾶν ἀπέπνεε μέθην καὶ γοητεῖαν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Οὐίλφριδος κα-
τελήφθη ὑπὸ μαγικῆς τινος ἐκστάσεως, διότι ἡ θαλασσία Νύμφη, θέ-
λουσα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ περισσότερον, ἔλαβε τοὺς χαρακτῆρας
τῆς πρώτης τοῦ μνηστῆς Ἰωαννέτας, τῆς θυγατρὸς τοῦ 'Οροκόμη-
τος. Προχωρήσας δὲ πρὸς αὐτὴν καὶ ἐκτείνας τοὺς βραχίονάς του,
« Ἰωαννέτα, Ἰωαννέτα! ἀνέκραξεν, εἶσαι σὺ τῶνόντι, καὶ σὲ ἐπανευ-
» ρίσκω ἐδῶ; ὦ! δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἐπανάλαβε τὰς λέξεις ἐκείνας, τὰς
» ὁποίας μὲ εἶπες πρὸ ὀλίγου: Ἄρκετ νὰ μειδιάσῃς ὀλίγον, διὰ νὰ
» μειδιάσωσι τὰ πάντα μετὰ σοῦ! »... Καὶ ἡ Νύμφη, ἀκτινοβολοῦσα
ὑπὸ χάριτος, ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς εὐχάς του, μειδιάσασα ἡμερόθεν
μειδιάμα καὶ ρίψασα πρὸς αὐτὸν βλέμματα πλήρη ἀνεκφράστου ἐρω-
τικοῦ αἰσθήματος.

« Ναί! εἶπέ μοι, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας, ὅτι ἄρκετ μόνον νὰ ἐπι-
» θυμήσῃ τις τὴν εὐδαμονίαν διὰ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων! »

Καὶ ἡ σειρήν, ἐν ὅλῃ ἐκείνῃ τῇ λαμπρότητι τοῦ μαγικοῦ κάλλους
τῆς κλίνασα πρὸς αὐτὸν, ἔψαυσε τὸ μέτωπόν του μὲ φίλημα τόσον
διαπεραστικὸν καὶ γλυκὺ, ὥστε πάραυτα ὁ Οὐίλφριδος ἤνοιξε τοὺς ὀ-
φθαλμούς του καὶ ἐξύπνισε... « Ποῦ εἶμαι; » ἐψιθύρισε, παρατηρῶν
τριγύρω του καὶ τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

Δ'.

Αἴφνης γνωστὴ τις καὶ προσφιλεστάτη φωνὴ τῷ ἀπεκρίθη: « Δὲν
» μὲ γνωρίζεις πλέον, Οὐίλφριδε; Εἶμαι ἡ Ἰωαννέτα σου, ἦτις ἐπαγρυ-
» πνεῖ ἐπὶ σοῦ... Εἶγες ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ ἀποκρήμνου καὶ ἐπικιν-
» ὄνου τούτου βράχου, καὶ, φοβουμένη μήπως σὲ συμβῆ ἀπευκατὸν
» τι, ἐπηγρύπνησα ἐπὶ σοῦ ἕως οὗ ἀνοιξῆς πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς σου.
» Ἐνόμισα χρέος μου νὰ μὴ ταράξω τὸν ὕπνον σου, κατὰ τοσοῦτο
» μᾶλλον καθόσον ἡ θέσις σου αὕτη, εἰς ἣν σὲ εὔρισκω, μὲ καθίστα
» εὐτυχῆ. »

— « Καὶ οὔτω λοιπὸν, Ἰωαννέτα μου, ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ὀ-
» νειρον; ἡ πτώσις μου εἰς τὸν ποταμὸν, ἡ θελκτικὴ Νύμφη μὲ τὰς
» κυανολέκους πτέρυγας, τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο παλάτιον, ὁ γάμος
» σου μὲ τὸν ἀποτρόπαιον Βαρῶνον τῆς 'Ρεϊμβέργης;... »

— « Ἐξύπνα, ἀγαπητέ μοι Οὐίλφριδε, τὸν διέκοψεν ἡ Ἰωάννα ὑπο-
» μειδιῶσα, καὶ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Ὁ πατήρ μου μᾶς περιμένει· ἴσως θὰ
» ἀνησυχῆ περισσότερον ἂν παρατείνωμεν τὴν ἀργοπορίαν μας. Ἠξέ-
» ρεις ὅτι αὔριον εἶνε δι' ἡμᾶς μίαν τὸσον εὐτυχῆς ἡμέρα, ἢ ἡμέρα
» τῆς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν μας, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐγείρωμεν
» εἰς τὴν καρδίαν του οὐδὲ τὸ παραμικρὸν νέφος. »

Ὁ Οὐίλφριδος, τρίψας διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον καὶ ἀπωθήσας
ὅλως διόλου τὰς τελευταίας πλάνας τῶν φανταστικῶν ὀνείρων του,
ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς ὠραίας μνηστῆς του, καὶ, βαδίζων ὑπὸ τὴν
σκιάν τῶν ἠθιτισμένων πασγαλεῶν, παρετήρει τὴν Ἰωαννέταν του,
τὴν θελκτικὴν καὶ ὠραίαν Ἰωαννέταν, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγεν εἰς αὐ-
τὴν διὰ τοῦ βλέμματός ὡς εἰς τὸ ὄνειρόν του:

« Ὁ ἀξιολάτρευτος Νύμφη, τὸ ὄνειρόν μου ἐξακολουθεῖ εἰσέτι!...
» Ἄρκετ νὰ μειδιάσω ὀλίγον, διὰ νὰ μειδιάσῃς, καὶ νὰ ἐπιθυμήσω
» μόνον πλησίον σου τὴν εὐδαμονίαν, διὰ νὰ κατασταθῶ πραγμα-
» τικῶς εὐδαίμων! »
